

Sygnatura akt II AKa 351/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Cezariusz Baćkowski

Sędziowie: SO del. do SA Robert Zdych (spr.)

SA Grzegorz Kapera

Protokolant: Aldona Zięta

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej delegowanego do Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu Macieja Zagożdżona

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2017 roku

sprawy **K. K. (1)**

oskarżonej z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk, art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk;

R. S. (1)

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk, art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk, art. 286 § 1 kk, art. 18 § 2 kk w związku z art. 233 § 1 kk, art. 300 § 2 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk;

I. Z. (1)

oskarżonej z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk; art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk;

K. S. (1)

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk, art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk, art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora w stosunku do wszystkich oskarżonych oraz apelacji oskarżonych K. K. (1), R. S. (1) i I. Z. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 6 kwietnia 2017 roku, sygn. akt III K 392/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) **uchyla orzeczenie o karze łącznej wymierzonej R. S. (1) zawarte w punkcie VII jego części dyspozytywnej,**

b) **uchyła orzeczenie zawarte w punkcie VI części dyspozytywnej wyroku w zakresie przypisanego R. S. (1) czynu z art. 300§2 k.k. i związane z nim orzeczenie zawarte w punkcie XXIII części dyspozytywnej wyroku i sprawę w tej części przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia - Śródmieścia do ponownego rozpoznania,**

c) **uzupełnia kwalifikację prawną czynów przypisanych w punkcie X, XII i XIII części dyspozytywnej wyroku oskarżonym I. Z. (1) i K. K. (1) o przepis art. 12 k.k.,**

d) **eliminuje z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu K. S. (1) w punkcie XVI części dyspozytywnej wyroku przepis art. 12 k.k.;**

II. **w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;**

III. **na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 i 2 k.k. w zw. z art. 91§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. orzeka wobec R. S. (1) karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł.,**

IV. **na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza R. S. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 23.01.2013r. do dnia 16.10.2013r.,**

V. **zasądza od R. S. (1) na rzecz oskarżycielki posiłkowej B. G. (1) kwotę 1200 zł tytułem poniesionych wydatków z tytułu udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;**

VI. **zasądza od R. S. (1), K. K. (1) i I. Z. (1) kwoty po 400 zł na rzecz (...) S.A. z siedziba w W. tytułem poniesionych wydatków z tytułu udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym**

VII. **zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. Ś. kwotę 600 zł. tytułem nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej I. Z. (1) w postępowaniu odwoławczym oraz 138 zł. tytułem zwrotu podatku od towarów i usług;**

VIII. **zasądza od R. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa przypadające nań wydatki postępowania odwoławczego i wymierza mu opłatę w kwocie 4400 zł. za obie instancje;**

IX. **zwalnia oskarżone I. Z. (1) i K. K. (1) od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

1. **R. S. (1)** został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 15 do 21 lutego 2007 roku we W., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i porozumieniu z M. S. (1), doprowadził bank (...)P. S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 285.000 złotych, w ten sposób, że doprowadził do zawarcia przez M. S. (1) w dniu 21 lutego 2007 roku z (...) SA umowy kredytowej o numerze (...)-/2007 (aktualny numer umowy (...)) kredytu gotówkowego P., w ten sposób, że M. S. (1) przedłożyła w dniu 15 lutego 2007 roku wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu uprzednio podrobione, datowane na 14.02.2007 r., zaświadczenie o jej zatrudnieniu i zarobkach, z którego wynikało, że jest ona zatrudniona w Aptece (...). W. w P. i uzyskuje ona miesięcznie wynagrodzenie 10.000 złotych brutto, podczas gdy faktycznie zarabiała ona nie więcej niż 2.729 złotych brutto miesięcznie, które to informacje były okolicznościami o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowego kredytu, przez co wprowadzili bank w błąd co do zdolności kredytowej M. S. (1) i możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania spłaty kredytu, czym działał na szkodę (...) SA,

to jest o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, art. 270 §1 kk i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk,

II w okresie od dnia 20 lutego 2008 r. do dnia 31 marca 2008 r. we W., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem bank (...) SA oraz B. G. (1) w kwocie 677.814,05 chf, co stanowiło równowartość 1 452.081,05 złotych, poprzez przedłożenie wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu operatu szacunkowego dotyczącego określenia wartości nieruchomości gruntowej zabudowanej budynkiem mieszkalnym jednorodzinny – działki nr (...), położonej w T. przy ul. (...) z dnia 8 lutego 2008 r., na którym widniała podrobiona pieczętka rzeczoznawcy majątkowego A. A. (1) oraz ksero zeznania podatkowego (...), złożonego w dniu 20 lutego 2008 r. w Urzędzie Skarbowym w T., z którego wynikało, że R. S. (1) w roku podatkowym 2007 poniósł koszt uzyskania przychodów w kwocie 780 862,52, a uzyskany dochód w kwocie 363,232,61 zł, podczas gdy w dniu 27 maja 2008 r., już po uzyskaniu kredytu, złożył on w Urzędzie Skarbowym w T. korektę zeznania (...), z której wynikało, że rzeczywisty koszt uzyskania przychodów to 957 455,26 zł, a uzyskany dochód to 186 639,87 zł i zawarcie w dniu 31 marca 2008 r. umowy kredytu hipotecznego (...) ze zmienną stopą procentową nr (...) (...), a nadto poprzez uzyskanie zabezpieczenia kredytu od B. G. (1) w postaci ustanowienia hipoteki zwykłej w kwocie 677 814,05 chf wraz z hipoteką kaucyjną do kwoty 189 787,93 CHF na stanowiącej jej własność nieruchomości gruntowej zabudowanej budynkiem mieszkalnym jednorodzinny, położonej w T. przy ul. (...), wprowadzając tym samym w błąd przedstawiciela banku oraz B. G. (1) co do sytuacji finansowej oraz możliwości spłaty kredytu, czym działał na szkodę (...) SA oraz B. G. (1),

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk,

III. w okresie od 9 października 2008 r. do dnia 15 października 2008 r. we W., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z K. S. (2), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości bank (...) SA w kwocie 500.000 złotych, doprowadzając do zawarcia umowy kredytu przez K. S. (2), który przedkładając w dniu 9 października 2008 roku wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu P. o nr (...) uprzednio podrobione zaświadczenie datowane na 7 października 2008 r. o zatrudnieniu i zarobkach, z którego wynikało, że jest on zatrudniony jako dyrektor sprzedaży w firmie (...) i uzyskuje miesięcznie 18000 zł brutto, podczas gdy w tym czasie zarabiał on 1266 zł miesięcznie, a które to informacje były okolicznościami o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowego kredytu, następnie podpisał w dniu 15 października 2008 r. umowę kredytu gotówkowego P. na cele konsumpcyjne o numerze (...), uzyskując kredyt 500.000 złotych, przez co wprowadzili w błąd przedstawicieli banku co do okoliczności zatrudnienia K. S. (2), jego zdolności kredytowej oraz zamiaru i możliwości spłaty kredytu, czym działał na szkodę banku (...) SA,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

IV. w okresie od 1 grudnia 2008 r. do dnia 10 grudnia 2008 r. we W., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości bank (...) SA w kwocie 1 000 000 złotych poprzez dostarczenie J. K. (1) uprzednio podrobionego i wypełnionego przez siebie zaświadczenia z dnia 25 listopada 2008 r. o zatrudnieniu i zarobkach, z którego wynikało, że J. K. (1) jest zatrudniony od 1 października 2007 r. jako dyrektor sprzedaży w firmie (...) s.j. i uzyskuje miesięcznie wynagrodzenie w wysokości 35.000 zł brutto, podczas gdy był on w tym czasie osobą niepracującą, które J. K. (1) przedłożył wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu, a które to informacje były okolicznościami o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowego kredytu, a następnie zawarł w dniu 10 grudnia 2008 r. umowę kredytu gotówkowego P. na cele konsumpcyjne o numerze (...), czym wprowadzili w błąd przedstawiciela banku co do okoliczności zatrudnienia J. K. (1) oraz zamiaru i możliwości spłaty kredytu, czym działał na szkodę (...) SA,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk,

V. w okresie od 19 grudnia 2008 r. do dnia 22 grudnia 2008 roku we W., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem bank (...) SA w kwocie 200 000 złotych, poprzez doprowadzenie do przedłożenia w oddziale (...) SA przez K. K. (1) uprzednio podrobionego i wypełnionego przez nią zaświadczenia z dnia 16 grudnia 2008 r. o jej zatrudnieniu i zarobkach, z którego wynikało, że jest ona zatrudniona jako dyrektor do spraw sprzedaży w firmie (...) L. K. i uzyskuje ona miesięcznie wynagrodzenie w wysokości 15000 zł brutto, podczas gdy faktycznie zarabiała ona nie więcej niż 3000 zł miesięcznie i była zatrudniona na innym stanowisku, które to informacje były okolicznościami o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowego kredytu, a następnie doprowadził do zawarcia przez nią w dniu 22 grudnia 2008 r. umowy kredytu gotówkowego P. na cele konsumpcyjne o numerze (...), wprowadzając tym samym w błąd przedstawiciela banku co do okoliczności zatrudnienia K. K. (1) oraz zamiaru i możliwości spłaty kredytu, czym działał na szkodę (...) SA,

- to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk,

VI w okresie od 23 lutego do 12 marca 2009 roku we W., działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) i A. K. (1), doprowadził bank (...) P. S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 990.000 złotych, w ten sposób, że doprowadził do zawarcia przez M. S. (1) umowy kredytowej z (...) SA o numerze (...), w ten sposób, że M. S. (1) przedłożyła w dniu 23 lutego 2009 roku wraz A. K. (1) wniosek o przyznanie kredytu, przy czym A. K. (1) przedłożyła wraz z wnioskiem uprzednio podrobioną umowę o pracę datowaną na 20 lutego 2009 r., z której wynikało, że jest ona zatrudniona na stanowisku dyrektora handlowego w firmie (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. i uzyskuje wynagrodzenie 25 000 zł miesięcznie, oraz świadectwo pracy z firmy (...) z siedzibą w O., datowane na 24 lutego 2009 r., z którego wynikało, iż zatrudniona była w tej firmie w okresie od 2 kwietnia 2007 roku do 27 lutego 2009 roku na pełny etat na stanowisku dyrektora sprzedaży, podczas gdy w rzeczywistości nie była zatrudniona we wskazanych firmach i nie osiągała wskazanych w przedłożonych dokumentach dochodów, a M. S. (1) przedłożyła uprzednio podrobione zaświadczenie o jej zatrudnieniu i zarobkach, z którego wynikało, że jest ona zatrudniona w Aptece (...). W. w P. i uzyskuje ona miesięcznie wynagrodzenie 9.328 złotych brutto, podczas gdy faktycznie zarabiała ona 2729 złotych brutto, które to informacje były okolicznościami o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowego kredytu, przez co wprowadzili bank w błąd co do zdolności kredytowej M. S. (1) i A. K. (1) oraz możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania spłaty kredytu, czym działał na szkodę (...) SA,

to jest o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk,

VII w okresie od dnia 29 kwietnia 2009 r. do dnia 19 maja 2009 roku we W., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości bank (...) SA w kwocie 300.000 złotych poprzez doprowadzenie do przedłożenia przez K. K. (1) uprzednio podrobionego i wypełnionego przez siebie zaświadczenia z dnia 23 kwietnia 2009 r. o jej zatrudnieniu i zarobkach, z którego wynikało, że jest ona zatrudniona jako dyrektor do spraw sprzedaży w firmie (...) i uzyskuje ona miesięcznie 16000 zł brutto, podczas gdy faktycznie zarabiała ona nie więcej niż 3000 zł miesięcznie i nie była zatrudniona na stanowisku dyrektora do spraw sprzedaży, które to informacje były okolicznościami o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowego kredytu oraz doprowadził do zawarcia w dniu 19 maja 2009 r. przez wymienioną umowy kredytu gotówkowego P. na cele konsumpcyjne o numerze (...), wprowadzając tym samym w błąd przedstawiciela banku co do okoliczności zatrudnienia K. K. (1) oraz zamiaru i możliwości spłaty kredytu, czym działał na szkodę (...) SA,

- to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk,

VIII w okresie od dnia 15 lutego 2010 r. do dnia 23 lutego 2010 roku w T. i B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. D. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem bank (...) w B. w kwocie 200.000 złotych w ten sposób, że przekazał M. D. (1) uprzednio

podrobione przez siebie zaświadczenie o jej zatrudnieniu i osiągniętych dochodach z dnia 2 lutego 2010 r., z którego wynikało, że jest ona zatrudniona od dnia 1 kwietnia 2009 r. jako specjalista do spraw sprzedaży w firmie (...) ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem 9323,28 zł brutto, podczas gdy nigdy nie była ona zatrudniona w tej firmie i w tym czasie była ona osobą niepracującą, które przedłożyła wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu w dniu 15 lutego 2010 roku, które to informacje były okolicznościami o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowego kredytu, w wyniku czego zawarła w dniu 23 lutego 2010 r. z (...) SA umowę kredytową o numerze (...), przez co wprowadzili pracownicy banku w błąd co do zdolności kredytowej M. D. (1) i możliwości spłaty kredytu, czym działał na szkodę (...) SA,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk,

IX w okresie od dnia 5 maja 2010 r. do dnia 6 maja 2010 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. D. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem bank (...) w B. w kwocie 50.000 złotych w ten sposób, że przekazał jej uprzednio podrobione przez siebie zaświadczenie o zatrudnieniu i osiągniętych dochodach z dnia 4 maja 2010 roku, z którego wynikało, że jest ona zatrudniona jako dyrektor sprzedaży w firmie (...) ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem 10845,18 zł brutto, podczas gdy nigdy nie była ona zatrudniona w tej firmie i była osobą niepracującą, które przedłożyła wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu w dniu 5 maja 2010 roku, a które to informacje były okolicznościami o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowego kredytu, w wyniku czego zawarła w dniu 6 maja 2010 r. z (...) SA umowę kredytową o numerze (...), przez co wprowadzili pracownicy banku w błąd co do zdolności kredytowej M. D. (1) i możliwości spłaty kredytu, czym działał na szkodę (...) SA,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk,

X. w okresie od dnia 5 maja 2010 r. do dnia 6 maja 2010 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. D. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem bank (...) w B. w kwocie w kwocie 50.000 złotych w ten sposób, że dostarczył M. D. (1) uprzednio podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu i osiągniętych dochodach z dnia 4 maja 2010 roku, z którego wynikało, że jest ona zatrudniona jako dyrektor sprzedaży w firmie (...) ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem 10845,18 zł brutto, podczas gdy nigdy nie była ona zatrudniona w tej firmie i była osobą niepracującą, które przedłożyła wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu w dniu 5 maja 2010 roku, w wyniku czego zawarła w dniu 6 maja 2010 r. z (...) SA umowę kredytową o numerze (...), przez co wprowadzili pracownicy banku w błąd co do zdolności kredytowej M. D. (1) i możliwości spłaty kredytu, czym działał na szkodę (...) SA,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk,

XI. w okresie od dnia 28 lipca 2010 r. do dnia 5 sierpnia 2010 r. we W., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Bank (...) S.A. w kwocie 200.000 zł, doprowadzając do zawarcia umowy kredytowej przez M. S. (1), w ten sposób, że wraz z wnioskiem o kredyt przedłożyła ona kopie uprzednio podrobionych dokumentów: zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) - (...) za rok 2009 oraz informacji o wysokości dochodu (straty) z pozarolniczej działalności gospodarczej w roku podatkowym 2009, z których wynikało, że zostały one złożone w Urzędzie Skarbowym w T. w dniu 27 kwietnia 2010 roku i uzyskuje ona dochód z pozarolniczej działalności gospodarczej w kwocie 152 092 zł, a całkowity dochód za 2009 rok wynosi 183.626,25 złotych, podczas gdy w rzeczywistości złożyła zeznanie o wysokości dochodu w Urzędzie Skarbowym w T. w dniu 30 kwietnia 2010 roku wykazując w nim stratę w wysokości 36 290 zł, które to informacje były okolicznościami o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowego kredytu, w wyniku czego zawarła w dniu 5 sierpnia 2010 roku umowę kredytową o nr (...), przez co wprowadzili bank w błąd co do zdolności kredytowej M. S. (1) i możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania spłaty kredytu, czym działał na szkodę Bank (...) S.A.,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk;

XII w dniu 30 lipca 2010 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z I. Z. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Bank (...) S.A. 4 Oddział we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 200.000 złotych w ten sposób, że doprowadził do zawarcia przez I. Z. (1) umowy kredytowej o numerze (...), dostarczając jej uprzednio podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu i osiągniętych dochodach datowane na 26 lipca 2010 roku, z którego wynikało, że jest ona zatrudniona od dnia 15 czerwca 2009 r. jako dyrektor sprzedaży w firmie (...) sp. z o.o. z siedzibą przy ul (...) we W. ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem 11000 zł brutto, podczas gdy nigdy nie była ona zatrudniona w tej firmie i była osobą niepracującą, a które przedłożyła wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu, które to informacje były okolicznościami o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowego kredytu, wprowadzając pracowników banku w błąd co do zdolności kredytowej I. Z. (1) i możliwości finansowych spłaty kredytu, czym działał na szkodę (...) SA,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XIII w okresie od dnia 14 października do 28 października 2010 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z I. Z. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 250.000 złotych w ten sposób, że dostarczył I. Z. (1) uprzednio podrobione i dostarczone jej zaświadczenie o zatrudnieniu i osiągniętych dochodach datowane na 11 października 2010 roku, z którego wynikało, że jest ona zatrudniona od dnia 1 września 2009 r. jako dyrektor sprzedaży w (...) sp. z o.o. z siedzibą przy ul (...) we W. ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem 15500 zł brutto, podczas gdy nigdy nie była ona zatrudniona w tej firmie i była osobą niepracującą, które przedłożyła w dniu 14 października 2010 roku wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu, które to informacje były okolicznościami o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowego kredytu, w wyniku czego zawarła w dniu 28 października 2010 r. z (...) SA umowę kredytową o numerze (...), przez co wprowadzili pracowników banku w błąd co do zdolności kredytowej I. Z. (1) i możliwości finansowych spłaty kredytu, czym działał na szkodę (...) SA (...) we W.,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk

XIV w okresie od dnia 27 września 2010 r. do dnia 30 września 2010 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. D. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości bank (...) SA w kwocie 345.000 złotych w ten sposób, że dostarczył jej uprzednio podrobione i wypełnione zaświadczenie z dnia 24 września 2010 r. o zatrudnieniu i zarobkach M. D. (1), z którego wynikało, że jest ona zatrudniona jako dyrektor sprzedaży w firmie (...) ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem 15500 zł, podczas gdy nigdy nie była ona zatrudniona w tej firmie i była osobą niepracującą, które przedłożyła wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu w dniu 17 września 2010 roku, a które to informacje były okolicznościami o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowego kredytu, w wyniku zawarła w dniu 30 września 2010 roku umowę kredytu gotówkowego P. na cele konsumpcyjne o numerze (...), wprowadzając tym samym w błąd przedstawicieli banku w błąd co do zdolności kredytowej M. D. (1) oraz zamiaru i możliwości spłaty kredytu, czym działał na szkodę (...) SA (...) w B.,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk,

XV w okresie od dnia 9 marca 2011 r. do dnia 25 marca 2011 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości (...) Bank SA w kwocie 977 436,77 zł, doprowadzając do zawarcia umowy kredytowej przez M. S. (1), w ten sposób, że w dniu 9 marca 2011 roku wraz z wnioskiem o kredyt przedłożyła ona kopie uprzednio podrobionych dokumentów: zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) - (...) za rok 2009 oraz informacji o wysokości dochodu (straty) z pozarolniczej działalności gospodarczej w roku podatkowym 2009, z podrobionymi pieczęciami wpływu w dniu 27 kwietnia 2010 roku do Urzędu Skarbowego, z których wynikało, że zostały one złożone w Urzędzie Skarbowym w T. w dniu 27 kwietnia 2010 roku i uzyskuje ona dochód z pozarolniczej działalności gospodarczej w kwocie 152 092 zł, a

całkowity dochód za 2009 rok wynosi 183.626,25 złotych, podczas gdy w rzeczywistości złożyła zeznanie o wysokości dochodu w Urzędzie Skarbowym w T. w dniu 30 kwietnia 2010 roku wykazując w niej stratę w wysokości 36 290 zł, a nadto złożyła nierzetelne oświadczenie o sytuacji finansowej, w którym wskazała nieprawdziwą informację, iż osiągnęła za 2009 rok dochód w wysokości 183.626,25 złotych, a za rok 2010 dochód w wysokości 227.139,07 złotych, jak również dokument „Księga dochodów i rozchodów Raport 2010 z podrobionym podpisem głównego księgowego K. P., który potwierdzał osiągnięcie przez nią dochodu w wysokości 271.139,07 złotych za ten rok, podczas gdy w 2010 roku poniosła w rzeczywistości stratę w wysokości 173.328, 16 złotych, które to informacje były okolicznościami o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowego kredytu, w wyniku czego zawarła w dniu 25 marca 2011 roku umowę kredytową o nr (...), przez co wprowadzili bank w błąd co do zdolności kredytowej M. S. (1) i możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania spłaty kredytu, czym działał na szkodę (...) Bank SA,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk;

XVI w okresie od dnia 15 marca 2011 roku do 22 marca 2011 r. we W., działając góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z I. Z. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości bank (...) Odział we W. w kwocie 350 000 złotych poprzez dostarczenie I. Z. (1), uprzednio podrobionego przez siebie zaświadczenia o zatrudnieniu i osiąganych dochodach z dnia 14 marca 2011 roku, z którego wynikało, że jest ona zatrudniona od 1 maja 2009 r. jako dyrektor sprzedaży w (...) sp. z o.o. z siedzibą przy ul (...) we W. ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem 16500 zł brutto, podczas gdy nigdy nie była ona zatrudniona w tej firmie i w tym czasie była osobą niepracującą, które przedłożyła wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu, a które to informacje były okolicznościami o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowego kredytu, w wyniku czego zawarła w dniu 22 marca 2011 r. umowę kredytu o numerze (...), przez co wprowadzili w błąd przedstawicieli banku co do zdolności kredytowej I. Z. (1) oraz możliwości finansowych spłaty kredytu, czym działał na szkodę (...) SA,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk,

XVII w okresie od dnia 15 marca 2011 r. do dnia 17 marca 2011 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. D. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem bank (...) w B. w kwocie 41.900 złotych w ten sposób, że dostarczył jej uprzednio podrobione i wypełnione przez siebie zaświadczenie z dnia 8 marca 2011 r. o jej zatrudnieniu i zarobkach, z którego wynikało, że jest ona zatrudniona jako dyrektor sprzedaży w firmie (...) ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem 15500 zł brutto, podczas gdy nigdy nie była ona zatrudniona w tej firmie i była osobą niepracującą, które przedłożyła wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu w dniu 15 marca 2011 roku, a które to informacje były okolicznościami o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowego kredytu, w wyniku czego doprowadził do zawarcia przez nią w dniu 17 marca 2010 r. umowy kredytu gotówkowego P. na cele konsumpcyjne o numerze (...), wprowadzając tym samym w błąd przedstawicieli banku co do zdolności kredytowej M. D. (1) oraz zamiaru i możliwości spłaty kredytu, czym działał na szkodę (...) SA,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk

XVIII w okresie od 1 marca do 16 marca 2012 r. w O. nakłaniał K. K. (2) do złożenia fałszywych zeznań w toku postępowania 2Ds. 8/12 nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową dla Wrocławia Krzyki Zachód, instruując K. K. (2) do zeznania, że jako właściciel (...) K. K. (2) osobiście wystawił zaświadczenie o zatrudnieniu i osiąganych dochodach z dnia 30 grudnia 2008 r., pod którym się osobiście podpisał, z którego wynikało, że A. O. jest zatrudniona w (...) K. K. (2) (...) na stanowisku dyrektora sprzedaży od 2 kwietnia 2007 r. i osiąga z tego tytułu miesięczny dochód w wysokości 2440 złotych netto, podczas gdy A. O. nie pracowała jako dyrektor sprzedaży i nie osiągała wskazanych w zaświadczeniu dochodów,

to jest o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.,

XIX w okresie od 9 marca 2012 roku do 9 maja 2012 roku we W., działając z góry powziętym zamiarem, w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty z dnia 18 sierpnia 2011 roku sygn. akt INc 552/11 wydanego przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu zasądzającego kwotę należności głównej 200.000 złotych wraz z odsetkami od dnia 1 sierpnia 2006 roku na rzecz wierzyciela J. G. (1), zbył w dniu 9 marca 2012 roku zagrożone zajęciem egzekucyjnym składniki majątku w postaci nieruchomości gruntowej położonej w O. – działka nr (...) KW (...) na podstawie umowy notarialnej kupna – sprzedaży o numerze Rep A numer (...) z dnia 9 marca 2012 roku na rzecz M. S. (1), a następnie na podstawie umowy notarialnej kupna – sprzedaży o numerze Rep A (...) z dnia 9 maja 2012 roku na rzecz spółki (...) sp. z o.o. SKA, czym działał na szkodę J. G. (1),

to jest o czyn z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk.

2. I. Z. (1) została oskarżona o to, że:

XX. w dniu 30 lipca 2010 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła bank (...) S.A. 4 Oddział we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 200.000 złotych w ten sposób, że zawarła umowę kredytową o numerze (...), przedkładając wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu uprzednio podrobione i dostarczone jej przez R. S. (1) zaświadczenie o zatrudnieniu i osiąganych dochodach datowane na 26 lipca 2010 roku, z którego wynikało, że jest ona zatrudniona od dnia 15 czerwca 2009 r. jako dyrektor sprzedaży w firmie (...) sp. z o.o. z siedzibą przy ul (...) we W. ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem 11000 zł brutto, podczas gdy nigdy nie była ona zatrudniona w tej firmie i była osobą niepracującą, które to informacje były okolicznościami o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowego kredytu, wprowadzając pracowników banku w błąd co do swojej zdolności kredytowej i możliwości finansowych spłaty kredytu, czym działała na szkodę (...) SA,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XXI w okresie od dnia 14 października do 28 października 2010 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła Bank (...) S.A. 4 Oddział we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 250.000 złotych w ten sposób, że przedkładając w dniu 14 października 2010 roku wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu uprzednio podrobione i dostarczone jej przez R. S. (1) zaświadczenie o zatrudnieniu i osiąganych dochodach datowane na 11 października 2010 roku, z którego wynikało, że jest ona zatrudniona od dnia 1 września 2009 r. jako dyrektor sprzedaży w (...) sp. z o.o. z siedzibą przy ul (...) we W. ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem 15500 zł brutto, podczas gdy nigdy nie była ona zatrudniona w tej firmie i była osobą niepracującą, które to informacje były okolicznościami o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowego kredytu, w wyniku czego zawarła w dniu 28 października 2010 r. z (...) SA umowę kredytową o numerze (...), wprowadzając pracowników banku w błąd co do swojej zdolności kredytowej i możliwości finansowych spłaty kredytu, czym działała na szkodę (...) SA,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk;

XXII w okresie od dnia 15 marca 2011 roku do 22 marca 2011 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości (...) SA (...) we W. w kwocie 350.000 złotych w ten sposób, że przedłożyła wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu uprzednio podrobione i dostarczone jej przez R. S. (1) zaświadczenie o zatrudnieniu i osiąganych dochodach z dnia 14 marca 2011 roku, z którego wynikało, że jest ona zatrudniona od 1 maja 2009 r. jako dyrektor sprzedaży w (...) sp. z o.o. z siedzibą przy ul (...) we W. ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem 16500 zł brutto, podczas gdy nigdy nie była ona zatrudniona w tej firmie i w tym czasie była osobą niepracującą, które to informacje były okolicznościami o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowego kredytu, w wyniku czego zawarła w dniu 22 marca 2011 r. umowę kredytu o numerze (...), wprowadzając tym samym w błąd przedstawicieli banku co do swojej zdolności kredytowej oraz możliwości finansowych spłaty kredytu, czym działała na szkodę (...) SA,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk.

3. K. K. (1) została oskarżona o to, że:

XXIII w okresie od 19 grudnia 2008 r. do dnia 22 grudnia 2008 roku we W., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z R. S. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem bank (...) SA Oddział we W. w kwocie 200.000 złotych, poprzez przedłożenie wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu uprzednio podrobionego i wypełnionego przez siebie zaświadczenia z dnia 16 grudnia 2008 r. o jej zatrudnieniu i zarobkach, z którego wynikało, że jest ona zatrudniona jako dyrektor do spraw sprzedaży w firmie (...) L. K. i uzyskuje ona miesięcznie 15.000 zł brutto, podczas gdy faktycznie zarabiała ona nie więcej niż 3000 zł miesięcznie i nie była zatrudniona na stanowisku dyrektora do spraw sprzedaży i zawarcie w dniu 22 grudnia 2008 r. umowy kredytu gotówkowego P. na cele konsumpcyjne o numerze (...), wprowadzając tym samym w błąd przedstawicieli banku co do okoliczności zatrudnienia oraz zamiaru i możliwości spłaty kredytu, czym działała na szkodę (...) SA,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk

XXIV w okresie od dnia 29 kwietnia 2009 r. do dnia 19 maja 2009 roku we W., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z R. S. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości bank (...) Odział we W. w kwocie 300.000 złotych poprzez przedłożenie uprzednio podrobionego i wypełnionego przez siebie zaświadczenia z dnia 23 kwietnia 2009 r. o zatrudnieniu i zarobkach, z którego wynikało, że jest ona zatrudniona jako dyrektor do spraw sprzedaży w firmie (...) i uzyskuje ona miesięcznie 16.000 zł brutto, podczas gdy faktycznie zarabiała ona nie więcej niż 3000 zł miesięcznie i nie była zatrudniona na stanowisku dyrektora do spraw sprzedaży i zawarcie w dniu 19 maja 2009 r. umowy kredytu gotówkowego P. na cele konsumpcyjne o numerze (...), wprowadzając tym samym w błąd przedstawiciela banku co do okoliczności zatrudnienia oraz zamiaru i możliwości spłaty kredytu, czym działała na szkodę (...) SA,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk

4. K. S. (1) został oskarżony o to, że:

XXV. w okresie od 10 marca 2010 r. do dnia 15 marca 2010 r. we W., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem bank (...) SA w kwocie 100.000 złotych w ten sposób, że przedłożył w dniu 10 marca 2010 roku wraz z wnioskiem o przyznanie kredytu uprzednio podrobioną informację o wysokości dochodu/straty z pozarolniczej działalności gospodarczej oraz deklarację (...) - zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2009, z których wynikało, iż zostały złożone w Urzędzie Skarbowym w T. w dniu 25 stycznia 2010 roku, a jego dochód za 2009 rok wyniósł 129.497,25 zł, podczas gdy w informacji i zeznaniu o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym za rok 2009, złożonych w Urzędzie Skarbowym w T. w dniach 30 kwietnia i 2 czerwca 2010 roku wykazał on stratę w wysokości 13.776,44 zł, a nadto przedłożył oświadczenie z dnia 10 marca 2010 roku, w którym zawarł nierzetelną informację, iż z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej Usługi, (...) K. S. (1), (...)-(...) W. osiągał okresie od września 2009 roku do lutego 2010 roku przychód 88.421 złotych i dochód przed opodatkowaniem 76.195 złotych, podczas gdy w rzeczywistości nie uzyskiwał przychodów we wskazanej wysokości, a w latach 2009 i 2010 roku wykazywał stratę, które to informacje były okolicznościami o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowego kredytu, w wyniku czego zawarł w dniu 15 marca 2010 r. umowę kredytu gotówkowego (...) na cele konsumpcyjne o numerze (...), wprowadzając pracowników banku w błąd co do swojej zdolności kredytowej i możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania spłaty kredytu, czym działał na szkodę (...) SA,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk

XXVI. w dniu 4 maja 2010 r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem bank (...) SA w kwocie 200.000 złotych w ten sposób, że przedłożył wraz z wnioskiem o przyznanie kredytu uprzednio podrobioną informację o wysokości dochodu/straty z pozarolniczej działalności gospodarczej oraz deklarację (...) - zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2009, z których wynikało, iż zostały złożone w Urzędzie Skarbowym w T. w dniu 25 stycznia 2010 roku, a jego dochód za 2009 rok wyniósł 129.497,25 zł, podczas gdy w informacji i zeznaniu o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym za rok 2009, złożonych w Urzędzie Skarbowym w T. w dniach 30 kwietnia i 2 czerwca 2010 roku wykazał on stratę w wysokości 13.776,44 zł, a nadto przedłożył oświadczenie z dnia 4 maja 2010 roku, w którym zawarł nierzetelną informację, iż z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej Usługi, (...) K. S. (1), (...)-(...) W. osiągał okresie od stycznia 2010 roku do kwietnia 2010 roku przychód 57.772 złotych i dochód przed opodatkowaniem 49.622 złotych, podczas gdy w rzeczywistości nie uzyskiwał przychodów we wskazanej wysokości, a w latach 2009 i 2010 roku wykazywał stratę, które to informacje były okolicznościami o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowego kredytu, w wyniku czego zawarł w dniu 3 sierpnia 2010 r. umowę kredytu gotówkowego P. na cele konsumpcyjne o numerze (...), wprowadzając tym samym w błąd przedstawicieli banku co do sytuacji majątkowej oraz możliwości spłaty kredytu, czym działał na szkodę (...) SA,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXVII. w okresie od 2 sierpnia 2010 r. do dnia 3 sierpnia 2010 r. we W., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości bank (...) SA w kwocie 400.000 złotych w ten sposób, że przedłożył wraz z wnioskiem o przyznanie kredytu uprzednio podrobioną informację o wysokości dochodu/straty z pozarolniczej działalności gospodarczej oraz deklarację (...) - zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2009, z których wynikało, iż zostały złożone w Urzędzie Skarbowym w T. w dniu 25 stycznia 2010 roku, a jego dochód za 2009 rok wyniósł 129.497,25 zł, podczas gdy w informacji i zeznaniu o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym za rok 2009, złożonych w Urzędzie Skarbowym w T. w dniach 30 kwietnia i 2 czerwca 2010 roku wykazał on stratę w wysokości 13.776,44 zł, a nadto przedłożył oświadczenie z dnia 2 sierpnia 2010 roku, w którym zawarł nierzetelną informację, iż z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej Usługi, (...) K. S. (1), (...)-(...) W. osiągał okresie od stycznia 2010 roku do czerwca 2010 roku przychód 264.565 złotych i dochód przed opodatkowaniem 252.354 złotych, podczas gdy w rzeczywistości nie uzyskiwał przychodów we wskazanej wysokości, a w latach 2009 i 2010 roku wykazywał stratę, które to informacje były okolicznościami o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowego kredytu, w wyniku czego zawarł w dniu 3 sierpnia 2010 r. umowę kredytu gotówkowego P. na cele konsumpcyjne o numerze (...), wprowadzając tym samym w błąd przedstawicieli banku co do sytuacji majątkowej oraz zamiaru i możliwości spłaty kredytu, czym działał na szkodę (...) SA,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 6.04.2017r. sygn. akt III K 392/14

1. oskarżony R. S. (1) został uznany winnym:

- czynów opisanych w pkt.: I, II, III, IV, VI, VII, XIII, XIV i XVI części wstępnej wyroku tj. przestępstw z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podst. art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierzono mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych), a nadto na podst. art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczono wobec niego obowiązek naprawienia szkody:

- w kwocie 663.244,25 zł. (sześćset sześćdziesiąt trzy tysiące dwieście czterdzieści cztery zł. i 25/100) na rzecz pokrzywdzonej B. G. (1),

- w kwocie 592.342,55 zł. (pięćset dziewięćdziesiąt dwa tysiące trzysta czterdzieści dwa zł. i 55/100) na rzecz (...) SA solidarny z obowiązkiem wobec K. S. (2) określonym bankowym tytułem egzekucyjnym nr (...) z dnia 09.09.2011 r. wystawionym przez (...) SA z/s w W. zaopatrzone w klauzulę wykonalności nadaną postanowieniem Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 21.10.2011 r. sygn. akt I Co 2205/11,

- w kwocie 821.924,60 zł. (osiemset dwadzieścia jeden tysięcy dziewięćset dwadzieścia cztery złote i 60/100) na rzecz (...) SA solidarny z obowiązkiem wobec J. K. (1) określonym bankowym tytułem egzekucyjnym nr (...) z dnia 27.06.2011 r. wystawionym przez (...) SA z/s w W. zaopatrzone w klauzulę wykonalności nadaną postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 28.10.2011 r. sygn. akt XI Co 2369/11,

- w kwocie 230.544,21 zł. (dwieście trzydzieści tysięcy pięćset czterdzieści cztery zł. i 21/100) na rzecz (...) SA solidarny z obowiązkiem wobec K. K. (1) określonym bankowym tytułem egzekucyjnym nr (...) z dnia 05.06.2012 r. wystawionym przez (...) SA z/s w W. zaopatrzone w klauzulę wykonalności nadaną postanowieniem Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 29.06.2012 r. sygn. akt I Co 1162/12,

- w kwocie 296.700,79 zł. (dwieście dziewięćdziesiąt sześć tysięcy siedemset zł. i 79/100) na rzecz (...) SA solidarny z obowiązkiem wobec M. D. (1) określonym bankowym tytułem egzekucyjnym nr (...) z dnia 04.07.2012 r. wystawionym przez (...) SA z/s w W. zaopatrzone w klauzulę wykonalności nadaną postanowieniem Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 20.08.2012 r. sygn. akt I Co 1318/12,

- w kwocie 291.469,23 zł. (dwieście dziewięćdziesiąt jeden tysięcy czterysta sześćdziesiąt dziewięć złotych i 23/100) na rzecz (...) SA solidarny z tożsamym obowiązkiem orzeczone wobec I. Z. (1) w pkt X niniejszego wyroku,

- czynów opisanych w pkt.: V, VIII, IX, X, XII i XVII części wstępnej wyroku tj. przestępstw z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podst. art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych), a nadto na podst. art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczono wobec niego obowiązek naprawienia szkody:

- w kwocie 140.426,14 (sto czterdzieści tysięcy czterysta dwadzieścia sześć zł. i 14/100) na rzecz (...) SA solidarny z obowiązkiem wobec K. K. (1) określonym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 18 grudnia 2012 r. sygn. akt I Nc 799/12 zaopatrzone w klauzulę wykonalności nadaną postanowieniem tego Sądu z dnia 18 kwietnia 2013 r.,

- w kwocie 40.221,86 zł. (czterdzieści tysięcy dwieście dwadzieścia jeden zł i 86/100) na rzecz (...) SA solidarny z obowiązkiem wobec M. D. (1) określonym nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 28 stycznia 2013 r. sygn. akt I Nc 1596/12 zaopatrzone w klauzulę wykonalności nadaną postanowieniem tego Sądu z dnia 18 kwietnia 2013 r.,

- czynu opisanego w pkt XI części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podst. art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 20 (dwudziestu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych,

- czynu opisanego w pkt XV części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podst. art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych), a nadto na podst. art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczono wobec niego obowiązek naprawienia szkody na rzecz (...) BANK SA w kwocie 947.593,48 zł. (dziewięćset czterdzieści siedem tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt trzy zł. i 48/100) solidarny z obowiązkiem orzeczone wobec M.

S. (1) bankowym tytułem egzekucyjnym nr (...) (...) z dnia 20.05.2013 r. zaopatrzonym w klauzulę wykonalności sygn. akt V GCo 460/13,

- czynu opisanego w pkt XVIII części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk i za to na podst. art. 19 § 1 kk w zw. z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzono mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

- czynu opisanego w pkt XIX części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podst. art. 300 § 2 kk wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk w zw. z art. 91 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczone w pkt.: I-VI kary pozbawienia i grzywny połączone i wymierzono oskarżonemu R. S. (1) karę łączną 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych).

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu R. S. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 23.01.2013r. do 16.10.2013 r.

2. oskarżona I. Z. (1) została uznana za winną:

- czynu opisanego w pkt XX części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podst. art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk oraz art. 33 § 2 kk wymierzono jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 20 (dwudziestu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych),

- czynów opisanych w pkt XXI i XXII części wstępnej wyroku tj. przestępstw z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podst. art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk oraz art. 33 § 2 kk wymierzono jej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych oraz na podst. art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczono wobec niej obowiązek naprawienia szkody w kwocie 291.469,23 zł. (dwieście dziewięćdziesiąt jeden tysięcy czterysta sześćdziesiąt dziewięć złotych i 23/100) solidarny z tożsamym obowiązkiem orzeczonym wobec R. S. (1) w pkt I niniejszego wyroku.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk w zw. z art. 91 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczone w pkt. IX i X kary pozbawienia i grzywny połączone i wymierzono oskarżonej I. Z. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

3. oskarżona K. K. (1) została uznana za winną:

- czynu opisanego w pkt XXIII części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podst. art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk oraz art. 33 § 2 kk wymierzono jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 20 (dwudziestu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

- czynu opisanego w pkt XXIV części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podst. art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk oraz art. 33 § 2 kk wymierzono jej karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i 20 (dwudziestu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczone w pkt. XII i XIII kary pozbawienia i grzywny połączone i wymierzono oskarżonej K. K. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności

i 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

4. oskarżony K. S. (1) został uznany winnym:

- czynu opisanego w pkt XXV części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podst. art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk oraz art. 33 § 2 kk wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 20 (dwudziestu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych),

- czynu opisanego w pkt XXVI części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podst. art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk oraz art. 33 § 2 kk wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 20 (dwudziestu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych,

- czynu opisanego w pkt XXVII części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podst. art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk oraz art. 33 § 2 kk wymierzono mu karę 1 (jednego) roku 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczone w pkt. XV-XVII kary pozbawienia i grzywny połączono i wymierzono oskarżonemu K. S. (1) karę łączną 1 (jednego) roku 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

Na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec: I. Z. (1), K. K. (1), K. S. (1) warunkowo zawieszono ustalając okres próby na 2 (dwa) lata wobec K. K. (1) i I. Z. (1), zaś na okres 3 (trzech) lat wobec K. S. (1).

Na podstawie art. 627 kpk zasądzono od oskarżonego R. S. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. G. (1) kwotę 4.560 zł. tytułem poniesionych przez niego wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika.

Na podstawie art. 627 kpk zasądzono od oskarżonego R. S. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego B. G. (1) kwotę 4.560 zł. tytułem poniesionych przez nią wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika.

Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. Ś. kwotę 5.977,80 zł. brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej I. Z. (1) z urzędu.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4 oraz art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonych: R. S. (1) i K. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w części na nich przypadające, w tym opłaty w kwotach: 6.400 zł. od R. S. (1) i 780 zł. od K. S. (1).

Na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolniono oskarżone I. Z. (1) i K. K. (1) od kosztów sądowych w sprawie, w tym opłat.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca R. S. (1), zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie czynów opisanych w pkt I części wstępnej wyroku tj. art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k, poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż R. S. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona opisanych występków, działając przy tym wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), w sytuacji gdy brak jest obiektywnych dowodów przemawiających za współsprawstwem oskarżonego w wyłudzeniu kredytu w sytuacji gdy oskarżony nie był kredytobiorcą, nie był jego beneficjentem, kredyt w wysokości 285.000 zł P.

był kredytem pozyskanym wyłącznie przez M. S. (1), M. S. (1) wyjaśniała powody wcześniejszego obciążenia męża niekorzystnymi wyjaśnieniami, R. S. (1) nie brał udziału w przestępczym pozyskaniu jakichkolwiek dokumentów dołączonych do wniosku kredytowego, w szczególności zaświadczeń kredytobiorcy o zatrudnieniu, jak również doszło do przedterminowej całkowitej spłaty kredytu w konsekwencji nie doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Banku co jest wymagane dla bytu przestępstwa wyłudzenia mienia.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść poprzez bezpodstawne przyjęcie przez Sąd I Instancji w odniesieniu do czynu opisanego w pkt II części wstępnej zaskarżonego wyroku, iż R. S. (1) działał z zamiarem wyłudzenia kredytu (...) o równowartości 1.452.081,05 zł na szkodę (...) S.A. przy jednoczesnym wprowadzeniu w błąd poręczyciela tj. B. G. (1) w sytuacji gdy:

- kredyt był spłacany przez okres 40 miesięcy co jest istotne w kontekście zamiaru wymaganego dla bytu przestępstwa oszustwa,

- Sąd pominął istotne okoliczności zatajone wprost przez świadka J. G. (1) oraz B. G. (1), które dotyczyły okoliczności pozyskania wcześniejszej umowy pożyczki hipotecznej o nr (...) (...) z 14.02.2006r., które to zobowiązanie zastąpił kredyt (...),

- Sąd pominął faktyczną zdolność kredytową R. S. (1) w dacie pozyskania kredytu,

- Sąd dokonał błędnych ustaleń w zakresie posłużenia się przez R. S. (1) operatem z podrobioną pieczętką rzeczoznawcy majątkowego A. A. (1) w sytuacji gdy z ustaleń Sądu wynika; iż na kwestionowanym operacie nie został podrobiony podpis rzeczoznawcy lecz znajduje się oryginalne faksymile, Sąd pominął w tym zakresie istotne zeznania A. A. (1) złożone na rozprawie z których wynika, iż biegła stwierdziła, że wycena wskazana na operacie odpowiada faktycznej wartości nieruchomości, Sąd pominął m.in. okoliczność, iż operat wyglądem, szatą graficzną był zgodny z wcześniejszymi operatami jakie od A. A. (1) pozyskiwał R. S. (1) i jego rodzina,

- Sąd błędnie przyjął, iż zeznanie podatkowe (...) przedłożone wraz z wnioskiem kredytowym miało na celu wprowadzić Bank w błąd w sytuacji gdy przedłożony dokument, był autentyczny zaś powodem złożenia późniejszej korekty zeznania rocznego w Urzędzie Skarbowym w T. był fakt zawarcia umowy leasingu finansowego nr (...) z dnia 28.12.2007r. co miało charakter optymalizacji podatkowej, zaś późniejszej dokonanie korekty zeznania wobec wysokości osiąganego dochodu nie. miało wpływu na zdolność kredytową R. S. (1) w chwili składania wniosku, a dokumentacja kredytowa nie zobowiązywała oskarżonego do informowania Banku o dokonaniu korekty (...).

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść poprzez bezpodstawne przyjęcie przez Sąd I Instancji w odniesieniu do czynu opisanego w pkt III części wstępnej zaskarżonego wyroku, iż R. S. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z K. S. (2) z jednoczesnym zamiarem wyłudzenia kredytu o równowartości 500.000 zł na szkodę (...) S.A. w sytuacji gdy:

- brak jest obiektywnych dowodów przemawiających za współsprawstwem oskarżonego w wyłudzeniu kredytu wspólnie i w porozumieniu z K. S. (2) zaś ustalenia Sądu w zakresie namawiania brata do pozyskania kredytu oparte są wyłącznie na relacji współoskarżonego,

- Sąd pominął konflikt istniejący pomiędzy K. S. (2) a R. S. (1) i jego żoną M. S. (1), w tym uprzednie skazanie K. S. (2) za przestępstwa popełnione na szkodę R. i M. S. (1), jak również pominął wykazane pokrzywdzenie m.in. R. S. (1) w związku ze zbyciem przez brata gruntów w G. i nierozliczenie się z czterech milionów złotych ze sprzedaży co miało bezpośredni skutek w utracie płynności finansowej w drugiej połowie 2011r. przez R. S. (1), a w konsekwencji było obiektywną i niezmierną przyczyną braku realizacji zobowiązań wobec Banków, osób fizycznych, które to okoliczności winny być brane pod uwagę przy ocenie wyjaśnień oskarżonego,

- Sąd pominął fakt, iż R. S. (1) nie brał udziału w przestępczym pozyskaniu jakichkolwiek dokumentów dołączonych do wniosku kredytowego, w szczególności zaświadczeń kredytobiorcy o jego zatrudnieniu,

- Sąd błędnie uznał za prawdziwe i nie budzące wątpliwości wyjaśnienia K. S. (2) odnośnie przeznaczenia kwoty 500.000 zł na zakup nieruchomości w O. w sytuacji gdy była to kwota niewystarczająca na zakup tej nieruchomości, co winno wpływać na ocenę wyjaśnień współoskarżonego,

- Sąd błędnie ocenił przepływy finansowe pomiędzy K. S. (2) i R. S. (1) pomijając fakt, iż końcowe ustalenia prowadzą do jednoznacznego wniosku, iż bilans wzajemnych rozliczeń jest bliski liczbie zero.

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść poprzez bezpodstawne przyjęcie przez Sąd I Instancji w odniesieniu do czynu opisanego w pkt IV części wstępnej zaskarżonego wyroku, iż R. S. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1) z zamiarem wyłudzenia kredytu w wysokości 1.000.000 zł na szkodę (...) S.A., w sytuacji gdy:

- kredyt był spłacany przez okres 22 miesięcy co jest istotne w kontekście zamiaru wymaganego dla bytu przestępstwa oszustwa, a pokrzywdzony Bank zarobił ponad 120.000 zł na odsetkach i opłatach,

- Sąd pominął faktyczną zdolność kredytową R. S. (1) jako poręczyciela w dacie pozyskania kredytu jak również fakt, iż R. S. (1) udzielił kredytobiorcy poręczenia wekslowego całym swoim majątkiem co również jest istotne w kontekście zamiaru wyłudzenia kredytu,

- Sąd błędnie ocenił przepływy finansowe pomiędzy R. S. (1) i J. K. (1),

- Sąd pominął faktyczny cel pozyskanego kredytu tj. inwestycję w nieruchomość w S. jak również inwestycje w giełdę przy jednoczesnym pominięciu faktu, iż R. S. nie był w stanie przewidzieć bessy na światowych rynkach co miało obiektywny, niemożliwy do przewidzenia wpływ na zaprzestanie spłaty zobowiązania przez oskarżonego.

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść poprzez bezpodstawne przyjęcie przez Sąd I Instancji w odniesieniu do czynów opisanych w pkt V, VII części wstępnej zaskarżonego wyroku, iż R. S. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1) z jednoczesnym zamiarem wyłudzenia kredytów o równowartości 200.000 zł oraz 300.000 zł. na szkodę (...) S.A. w sytuacji gdy:

- brak jest obiektywnych dowodów, iż R. S. (1) obejmował swoim zamiarem wyłudzenie kredytów, a wskazana przez Sąd namowa K. K. (1) do pozyskania kredytów nie nosi znamion współsprawstwa,

- Sąd pominął fakt, iż R. S. (1) nie brał udziału w pozyskaniu kredytów, grafolog wykluczył jego udział w tym zakresie,

- Sąd pominął fakt, iż decyzja o pozyskaniu kredytów została podjęta przez K. K. (1), która samodzielnie zawarła umowy rachunku bankowego oraz rachunku inwestycyjnego, posiadając wiedzę ekonomiczną w tym zakresie,

- Sąd pominął fakt, iż rolą R. S. (1) było "obracanie" środkami na rachunku inwestycyjnym, w ramach jego najlepszej wiedzy w tym zakresie,

- Sąd pominął rzetelną analizę rachunków bankowych błędnie ustalając jakie środki zostały przekazane do R. S. (1), ostatecznie stwierdzając, iż środki jakie trafiły na rachunek oskarżonego pochodziły z kredytów w sytuacji gdy były to zyski z inwestycji osiągniętych na rachunku inwestycyjnym,

- Sąd pominął fakt, iż R. S. (1) oraz K. K. (1) łączył romans po którego zakończeniu współoskarżona wielokrotnie oświadczyła, iż musi na nią uważać gdy jest nieobliczalna, co winno być brane pod uwagę przy ocenie jej Wyjaśnień.

6. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie czynów opisanych w pkt VI części wstępnej wyroku tj. art. 286 § 1 kk, art. 270 § 1 kk, art. 297 § 1 kk, poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż R. S. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wszystkich opisanych występków, działając przy tym wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) oraz A. K. (1), gdy brak jest obiektywnych dowodów przemawiających za współsprawstwem oskarżonego w wyłudzeniu kredytu w sytuacji gdy oskarżony nie był kredytobiorcą, kredyt w wysokości 990.000 zł P. był kredytem pozyskanym wyłącznie

przez M. S. (1) w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą i był przeznaczony na zakup oraz. otwarcie lokalu użytkowego tj. apteki co jednoznacznie oznacza, iż R. S. (1) nie był jego beneficjentem, M. S. (1) wyjaśniała powody wcześniejszego obciążenia męża niekorzystnymi wyjaśnieniami, R. S. (1) nie brał udziału w przestępczym pozyskaniu jakichkolwiek dokumentów jak również nastąpiła przedterminowa całkowita spłata kredytu w konsekwencji nie doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Banku, co jest wymagane dla bytu przestępstwa wyłudzenia mienia.

7. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie czynów opisanych w pkt VIII, IX, X części wstępnej wyroku z art. 286 § 1 k.k. poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż R. S. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona opisanych występów, działając przy tym wspólnie i w porozumieniu z M. D. (1), podczas gdy brak jest obiektywnych dowodów przemawiających z współsprawstwem oskarżonego w wyłudzeniu kredytów jak również nastąpiła przedterminowa całkowita spłata trzech kredytów w konsekwencji nie doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Banku, co jest wymagane dla bytu przestępstwa wyłudzenia mienia co powoduje, iż przy wyjaśnieniach R. S. (1) w zakresie jego wiedzy o posłużeniu się przez M. D. (1) podrobionymi zaświadczeniami o jej zatrudnieniu w (...) winno spowodować wyeliminowanie z opisu czynu art. 286 § 1 k.k. z jednoczesnym uznaniem R. S. (1) wyłącznie za winnego występów z art. 297 § 1 k.k. oraz art. 270 § 1 k.k. w tej części.

8. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść poprzez bezpodstawne przyjęcie przez Sąd I Instancji w odniesieniu do czynu opisanego w pkt XI części wstępnej zaskarżonego wyroku, iż R. S. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) z zamiarem wyłudzenia kredytu na szkodę Banku (...). A. jak również miał świadomość posłużenia się przez żonę podrobionymi dokumentami o charakterze podatkowym, ponadto kredyt w wysokości 200.000 zł był kredytem biznes (...) pozyskanym wyłącznie przez M. S. (1) w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą i był przeznaczony na bieżące finansowanie apteki co jednoznacznie oznacza, iż R. S. (1) nie był jego beneficjentem, a M. S. (1) wyjaśniała powody wcześniejszego obciążenia męża niekorzystnymi wyjaśnieniami.

9. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie czynów opisanych w pkt XII, XIII części wstępnej zaskarżonego wyroku poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż R. S. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z I. Z. (1) z zamiarem wyłudzenia kredytów na szkodę (...) S.A. jak również miał świadomość posłużenia się przez współoskarżoną zaświadczeniami o jej zatrudnieniu (...) podczas gdy brak jest obiektywnych dowodów przemawiających za współsprawstwem oskarżonego w wyłudzeniu kredytów jak również nastąpiła przedterminowa całkowita spłata trzech kredytów w konsekwencji nie doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Banku, co jest wymagane dla bytu przestępstwa wyłudzenia mienia.

10. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść poprzez bezpodstawne przyjęcie przez Sąd I Instancji w odniesieniu do czynów opisanych w pkt XIV, XVII części wstępnej zaskarżonego wyroku, iż R. S. (1) działał z góry powziętym zamiarem wyłudzenia mienia na szkodę (...) S.A. w zakresie kredytów zawartych przez M. D. (1) w sytuacji gdy:

- pierwotnym celem pozyskania kredytów był zakup mieszkania przez M. D. (1) we W-wiu,

- Sąd pominął fakt, iż na przełomie 2010/2011 współoskarżona podjęła decyzję o zainwestowaniu środków w projekt z branży medycznej, przy czym Sąd odstąpił od zweryfikowania tej okoliczności poprzez odebranie m.in. oświadczenia od M. D. (1) w tym zakresie,

- Sąd błędnie ocenił dowód z dokumentów zawierających potwierdzenie zaangażowania M. D. (1) w projekt organizowany przez (...) Medyczny Park (...), Sąd pominął dokonanie rzetelnych analiz przepływów finansowych pomiędzy rachunkami R. S. (1) i M. D. (1) zaś dokonana analiza ma charakter pobieżny i wybiórczy.

11. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść poprzez bezpodstawne przyjęcie przez Sąd I Instancji w odniesieniu do czynu opisanego w pkt XV części wstępnej zaskarżonego wyroku, iż R. S. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) z zamiarem wyłudzenia kredytu na szkodę (...) Bank S.A. jak również miał świadomość posłużenia się przez żonę podrobionymi dokumentami o charakterze podatkowym, w sytuacji gdy kredyt powzięty przez żonę oskarżonego był przeznaczony na wpłatę na rzecz firmy (...) w wysokości 145.000 zł oraz

splątę kredytu pozyskanego uprzednio przez wymienioną z pkt VI części wstępnej wyroku, przy czym splata dotyczyła kredytu pozyskanego wyłącznie przez M. S. (1) w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą co jednoznacznie oznacza, iż R. S. (1) nie był jego beneficjentem, a M. S. (1) jednocześnie wyjaśniała powody wcześniejszego obciążenia męża niekorzystnymi wyjaśnieniami.

12. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść poprzez bezpodstawne przyjęcie przez Sąd I Instancji w odniesieniu do czynu opisanego w pkt XVI części wstępnej zaskarżonego wyroku, iż R. S. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z I. Z. (1) z jednoczesnym zamiarem wyłudzenia kredytu w wysokości 350.000 zł. na szkodę (...) S.A. w sytuacji gdy:

- brak jest obiektywnych dowodów, iż R. S. (1) obejmował swoim zamiarem wyłudzenie kredytu, a wskazana przez Sąd namowa I. Z. (1) do pozyskania kredytu nie nosi znamion współsprawstwa,

- Sąd pominął fakt, iż R. S. (1) nie brał udziału w pozyskaniu kredytu, grafolog wykluczył jego udział w tym zakresie,

- Sąd pominął fakt, iż decyzja o pozyskaniu kredytu została podjęta przez I. Z. (1), która samodzielnie zawarła umowę z Bankiem (...) S.A.,

- Sąd pominął fakt, iż rolą R. S. (1) było "obracanie" środkami na rachunku inwestycyjnym, w ramach jego najlepszej wiedzy w tym zakresie,

- Sąd pominął rzetelną analizę rachunków bankowych pomijając fakt, iż wypracowane środki na rachunku inwestycyjnym wracały do współoskarżonej jak również, że do momentu tymczasowego aresztowania R. S. (1) w tej sprawie kredyt był spłacany co również ma wpływ na brak zamiaru jego wyłudzenia po stronie oskarżonego.

13. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie czynu opisanego w pkt XVIII części wstępnej wyroku stanowiącego występki nakłaniania innej osoby do złożenia fałszywych zeznań tj. art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w sytuacji gdy działanie R. S. (1) sprowadzające się do nakłaniania K. K. (2) do zeznania nieprawdy było nakierowane wyłącznie na uniknięcie odpowiedzialności karnej w zakresie czynu z pkt VI części wstępnej wyroku i w realiach niniejszej sprawy) mieściło się w ramach przysługującego mu prawa do obrony.

14. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie czynu opisanego w pkt XIX części wstępnej wyroku tj. art. 300 § 2 k.k. poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż R. S. (1) w okresie od 9 marca 2012r. do 9 maja 2012r. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona opisanego występkę w sytuacji gdy w okresie wskazanym w opisie czynu tj. w dacie dokonywania transakcji sprzedaży na rzecz M. S. (1) dłużnik posiadał inne nieruchomości z których wierzyciel mógł się realnie zaspokoić przy czym fakty te były znane J. G. (2), jak również zbyta nieruchomość w momencie transakcji była obciążona na rzecz D. B. (...) hipoteką umowną do kwoty 400.000 zł co stanowiło faktyczną wartość nieruchomości, tym samym kwestionowana czynność zbycia nie miała realnego wpływu na zaspokojenie wierzyciela wobec braku znamienia skutku w postaci udaremnienia zaspokojenia wierzyciela.

15. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k., polegającą na wymierzeniu oskarżonemu R. S. (1) w pkt VII sentencji wyroku kary łącznej grzywny za grzywny jednostkowe podlegające łączeniu wymierzone w pkt I do IV sentencji wyroku w wysokości 300 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł, podczas gdy suma stawek dziennych grzywien wymierzonych oskarżonemu za poszczególne czyny opisane w pkt I do IV wynosi 220, co skutkowało zasądzeniem kary łącznej grzywny w liczbie stawek dziennych powyżej górnej granicy przewidzianej przez kodeks karny ..

16. rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu w pkt VII sentencji wyroku kary łącznej 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy całokształt okoliczności faktycznych sprawy przemawia za orzeczeniem kary w wymiarze odpowiednio niższym.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od czynów przypisanych w pkt I, II, III, V, VI, VII, XI, XII, XIII, XV, XVI, XVIII, XIX alternatywnie wnosząc o uchylene

zaskarżonego w tym zakresie wyroku celem ponownego rozpoznania przez Sąd I Instancji. Jednocześnie wniósł o uznanie R. S. (1) za winnego czynów przypisanych w pkt IV, VIII, IX, X, XIV, XVII części wstępnej wyroku przy wyeliminowaniu z opisu czynu art. 286 § 1 k.k. i przyjęciu w tym zakresie czynów z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przy zastosowaniu 4 § 1 k.k., wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem z jednoczesnym uchyleciem rozstrzygnięcia w zakresie kary łącznej grzywny orzeczonej w pkt VII sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wniósł też obrońca K. K., zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 286 § 1 k.k. przez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że zamiar oskarżonej K. K. (1) obejmował doprowadzenie pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem oraz wprowadzenia w błąd co do zamiaru i możliwości spłaty kredytu, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że w chwili zaciągania kredytów oskarżona K. K. (1) była przekonana, że będą one spłacane przez oskarżonego R. S. (1),

2. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 60 § 3 k.k. przez jego błędną wykładnię polegającą na braku zastosowania powyższej normy wobec oskarżonej K. K. (1), podczas gdy oskarżona była osobą zawiadamiającą o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, a w toku postępowania organom powołanym do ścigania przestępstw ujawniła szereg informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotnych okoliczności jego popełnienia co obligowało Sąd do nadzwyczajnego złagodzenia orzeczonej kary.

Wniósł też o zmianę wyroku w pkt XII przez wyeliminowanie z opisu czynu opisanego w pkt XXI części wstępnej wyroku zachowania oskarżonej K. K. (1) polegającego na działaniu z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym R. S. (2). w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem bank (...) S.A. Oddział we W. w kwocie 200 000,00 zł oraz wprowadzeniu w błąd przedstawicieli banku co do zamiaru i możliwości spłaty kredytu. i przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu z art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 61 § 1 k.k. odstąpienie od wymierzenia oskarżonej kary oraz zmianę wyroku w pkt XIII przez wyeliminowanie z opinii czynu opisanego w pkt XXIV części wstępnej wyroku zachowania oskarżonej K. K. (1) polegającego na działaniu z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym R. S. (3), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości bank (...) S.A. Oddział we W. w Kwocie 300 000,00 zł oraz wprowadzeniu w błąd przedstawicieli banku co do zamiaru i możliwości spłaty kredytu. i przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu z art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 61 § 1 k.k. odstąpienie od wymierzenia oskarżonej kary, ponadto uchylene wyroku w pkt XIV,

Również apelację od wyroku Sądu Okręgowego wywiódł obrońca I. Z. (1), podnosząc:

1. obrazę przepisów prawa materialnego a to art. 286 par. 1 k.k. polegającą na przyjęciu, że w zachowaniu oskarżonej występują ustawowe znamiona przestępstwa, podczas gdy dowody w sprawie wykazują, że oskarżona nie podejmowała żadnych działań w kierunku wprowadzenia w błąd banku i nie miała zamiaru wyłudzenia bezprawnej korzyści majątkowej dla siebie ani też innej osoby,

2) obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 424 par. 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na przyjęciu, że

a) oskarżona działała z zamiarem wyłudzenia pieniędzy z banku jako bezprawnej korzyści podczas gdy wyjaśnienia oskarżonej oraz jej zachowanie wykazuje bezpośrednie dążenie do udzielenia pomocy R. S. (1) jako formy bezinteresownego wsparcia w trudnym dla niego położeniu materialnym

b) przyjęcie, że oskarżona była zainteresowana w pomniejszaniu kapitału przez pomocnictwo dla R. S. (1) w działalności inwestycyjnej na giełdzie podczas gdy oskarżona nie była nigdy zaangażowana w działalność inwestycyjną i nieznane było jej zaangażowanie R. S. (1) w inwestycje giełdowe

c) ustalenie, że dla przyjęcia zamiaru oskarżonej z art. 286 kk nie ma znaczenia tożsamość osoby która dokonała fałszowania zaświadczenia o zarobkach oraz tożsamość osoby która to zaświadczenie przedłożyła ,mimo że okoliczności te mają podstawowe znaczenie dla zamiaru popełnienia czynu oszustwa i wyłudzenia mienia z banku

d) sprzeczne z dowodami ustalenia, że oskarżona miała świadomość przedstawienia fałszywych zaświadczeń o wynagrodzeniu za pracę do zarządu banku, podczas gdy w sprawie niniejszej nie został przeprowadzony żaden dowód, który potwierdził wiedzę oskarżonej o przedłożeniu nieprawdziwych zaświadczeń do wniosku kredytowego, który był składany do banku przez R. S. (1) wraz z załącznikami i zaświadczeniami

e) pominięcie w uzasadnieniu wyroku dowodu z wyjaśnień oskarżonej która wskazała, że posiadała odpowiednie środki finansowe na spłatę zadłużenia oraz zapłatę rat kredytu w przypadku niewypłacalności R. S. (1), podczas gdy dowody w sprawie a to bezpośrednio wpłaty bankowe oraz twierdzenia pozwu w sprawie cywilnej Sądu Okręgowego Wrocław sygn. - I Nc - 1951 / 16 wyraźnie wskazują, że oskarżona posiadała kwotę 260.000 zł. jako własne oszczędności na ewentualne pokrycie długu bankowego a nawet udzieliła pożyczki pieniężnej R. S. (1) a zwrot tej pożyczki jest dochodzony przez oskarżoną sędzie,

f) przyjęcie w uzasadnieniu wyroku, że przeciwko oskarżonej świadczą okoliczności pierwszego przesłuchania to jest przyznania się do winy oraz dobrowolnego poddania się karze w dniu 7.10.2013 podczas gdy okoliczności przesłuchania opisane w opinii lekarzy biegłych psychiatrów wykazują, że stan zdrowia psychicznego oskarżonej był bardzo zły, znajdowała się w stanie skrajnego załamania nerwowego i depresji zatem charakter tego przyznania nie może stanowić przekonującego dowodu w sprawie i podlega negatywnej ocenie dowodowej zgodnie z zasadami art. 7 kpk.

Jednocześnie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie I.Z. od popełnienia przypisanych jej czynów.

Apelację złożył także oskarżyciel publiczny, zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to przepisu art. 85 kk i art. 86§ 1 i 2 kk w zw. z art. 91§2 kk, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu R. S. (1) w punkcie VII sentencji wyroku kary łącznej grzywny za grzywny jednostkowe podlegające łączeniu opisane w punktach od I do IV sentencji wyroku w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych, podczas gdy suma stawek dziennych grzywien wymierzonych oskarżonemu za poszczególne czyny opisane w punktach od I do IV sentencji wyroku wynosi 220 (dwieście dwadzieścia), co w konsekwencji skutkowało zasądzeniem kary łącznej grzywny w liczbie stawek dziennych powyżej górnej granicy przewidzianej przez kodeks karny;

2. obrazę przepisu prawa materialnego - art. 12 kk, poprzez jego niezastosowanie i pominięcie w punkcie X sentencji wyroku przy opisie przestępstw, za które skazana została I. Z. (1), wyszczególnionych w punktach XXI i XXII części wstępnej wyroku, co skutkowało ich zakwalifikowaniem z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, podczas gdy okoliczności sprawy i poczynione ustalenia faktyczne odnośnie zachowania sprawcy, działającego w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wskazują, iż prawidłowo ujęta kwalifikacja prawna powinna uwzględniać art. 12 kk;

3. obrazę przepisu prawa materialnego - art. 12 kk, poprzez jego niezastosowanie i pominięcie w punkcie XII sentencji wyroku przy opisie przestępstwa, za które skazana została K. K. (1), wyszczególnionego w punkcie XXIII części wstępnej wyroku, co skutkowało jego zakwalifikowaniem z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, podczas gdy okoliczności sprawy i poczynione ustalenia faktyczne odnośnie zachowania sprawcy, działającego w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wskazują, iż prawidłowo ujęta kwalifikacja prawna powinna uwzględniać art. 12 kk;

4. obrazę przepisu prawa materialnego - art. 12 kk, poprzez jego niezastosowanie i pominięcie w punkcie XIII sentencji wyroku przy opisie przestępstwa, za które skazana została K. K. (1), wyszczególnionego w punkcie XXIV części

wstępnej wyroku, co skutkowało jego zakwalifikowaniem z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, podczas gdy okoliczności sprawy i poczynione ustalenia faktyczne odnośnie zachowania sprawcy, działającego w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wskazują, iż prawidłowo ujęta kwalifikacja prawna powinna uwzględniać art. 12 kk;

5. obrazę przepisu prawa materialnego - art. 12 kk, poprzez jego zastosowanie i wskazanie w punkcie XVI sentencji wyroku, przy opisie przestępstwa, za które skazany został K. S. (1), wyszczególnionego w punkcie XXVI części wstępnej wyroku, co skutkowało jego zakwalifikowaniem z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, podczas gdy okoliczności sprawy i poczynione ustalenia faktyczne odnośnie zachowania sprawcy, niedziałającego w warunkach czynu ciągłego, wskazują, iż prawidłowo ujęta kwalifikacja prawna nie powinna uwzględniać art. 12 kk.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku:

a) w części dotyczącej orzeczenia o karze wobec oskarżonego R. S. (1), poprzez wymierzenie w punkcie VI sentencji wyroku, na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 i 2 kk w zw. z art. 91§2 kk w zw. z art. 4§1 kk kary łącznej grzywny w wysokości 220 (dwustu dwudziestu) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych;

b) w części dotyczącej kwalifikacji prawnej wskazanej w punkcie X sentencji wyroku odnośnie przestępstw, za które skazana została I. Z. (1), wyszczególnionych w punktach XXI i XXII części wstępnej wyroku, poprzez przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk;

c) w części dotyczącej kwalifikacji prawnej wskazanej w punkcie XII sentencji wyroku odnośnie przestępstwa, za które skazana została K. K. (1), wyszczególnionego w punkcie XXIII części wstępnej wyroku, poprzez przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk;

d) w części dotyczącej kwalifikacji prawnej wskazanej w punkcie XIII sentencji wyroku odnośnie przestępstwa, za które skazana została K. K. (1), wyszczególnionego w punkcie XXIV części wstępnej wyroku, poprzez przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk;

e) w części dotyczącej kwalifikacji prawnej wskazanej w punkcie XVI sentencji wyroku odnośnie przestępstwa, za które skazany został K. S. (1), wyszczególnionego w punkcie XXVI części wstępnej wyroku, poprzez przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

1. Apelacja obrońcy R. S. nie zasługuje na uwzględnienie, poza jednym z przypisanych oskarżonemu czynów.

Podnoszone w niej zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia przepisów postępowania odnoszących się do zasad oceny zgromadzonych w sprawie dowodów nie są trafne.

Lektura uzasadnienia środka zaskarżenia, pomimo zastrzeżeń ze strony jego autora, że nie stanowi ona polemiki z rozważaniami Sądu I instancji, nie pozwala jednak na odmienną konkluzję.

Co oczywiste skarżący eksponuje w uzasadnieniu apelacji okoliczności, które jego zdaniem pozwalają na odmienną ocenę zamiaru towarzyszącego zachowaniom R. S., niż przyjętą przez sąd orzekający, lecz czyni to w sposób jednostronny, bazując przede wszystkim na wyjaśnieniach oskarżonego, pomijając przy tym inne elementy zdarzeń, które przeczą prezentowanemu przez skarżącego stanowisku.

Podkreślenia wymaga, że treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd Okręgowy w sposób szczegółowy przeanalizował wszystkie okoliczności, które jego zdaniem pozwoliły na przyjęcie kwalifikacji prawnej dokonanych przez R. S. czynów i towarzyszącemu tym czynom zamiarowi.

Dokonana przez Sąd I instancji ocena jest prawidłowa, logiczna i oparta o analizę wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów.

Oczywistym jest, że jak zwykle w tego typu sprawach materiał dowodowy ulega podziałowi na wyjaśnienia oskarżonego i relacje obciążającej go osoby lub osób. Zadaniem zaś Sądu orzekającego jest analiza tych dowodów pod kątem waloru wiarygodności dla dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych.

Treść uzasadnienia Sądu Okręgowego wskazuje, że analiza taka została dokonana i przy realizowaniu tej czynności Sąd I instancji nie pominął także dowodów, o których mowa w apelacji.

To, że Sąd I instancji krytycznie odniósł się do większości relacji składanych przez oskarżonego nie oznacza naruszenia zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. lub w art. 5§2 k.p.k.

W sposób szczegółowy Sąd Okręgowy wskazał na te okoliczności, które jego zdaniem przemawiały za brakiem waloru wiarygodności tego dowodu w zasadniczej części. Dokonał analizy wersji zdarzeń przedstawionych przez oskarżonego, odnosząc je nie tylko do obciążających go wyjaśnień współpodejrzanych/współoskarżonych i zeznań świadków, ale i zasad logiki.

Dostrzegając także wewnętrzną niespójność wyjaśnień wielokrotnie składanych i modyfikowanych przez oskarżonego Sąd I instancji podkreślił te przesłanki, których zaistnienie pozbawiało przymiotu wiarygodności relacje R. S. (k. 97 – 101 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

To właśnie sprzeczność z innymi dowodami, których analizy Sąd Okręgowy dokonał w odniesieniu do każdego z przypisanych R. S. czynów nakazuje odmówić wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w takim zakresie, w jakim są one niezgodne z tymi dowodami.

Sąd Okręgowy dokonał oceny wszystkich zgromadzonych w toku postępowania karnego dowodów, wskazał - dlaczego i w jakim zakresie uznał je za wiarygodne i podkreślił ich wzajemny związek pozwalający na poczynienie ustaleń faktycznych wskazujących na dopuszczenie się przez oskarżonego przypisanych mu czynów przestępnych.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy odniósł się do całego zebranego w sprawie materiału dowodowego i dowody te omówił. Oczywistym jest natomiast, iż w sytuacji, gdy istnieją w sprawie dowody nawzajem sprzeczne Sąd winien dokonać ustaleń faktycznych tylko na podstawie tych, które uznaje za wiarygodne, co też uczynił. Zauważyć należy, iż treść uzasadnienia wskazuje, na jakich dowodach (czy to z postępowania przygotowawczego czy też z przewodu sądowego) Sąd I instancji dokonał ustaleń faktycznych.

Ze względu na sformułowanie przez apelującego powtarzających się zarzutów w zakresie przypisanych R. S. przestępstw tzw. oszustw kredytowych wymagane jest poczynienie kilku uwag natury ogólnej, by nie powielać wskazanej poniżej argumentacji.

Powielające się zarzuty to:

- brak dowodów przemawiających za współsprawstwem oskarżonego w wyłudzeniu kredytów w sytuacji gdy R. S. nie był kredytobiorcą, zaś namowa do pozyskania kredytu nie stanowi znamion współsprawstwa,
- oskarżony nie był beneficjentem kredytów uzyskanych przez współoskarżonych,
- w szeregu sytuacji doszło do przedterminowej spłaty całości kredytu bądź kredyt ten spłacany był przez dłuższy okres czasu, co oznacza, iż nie doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Sformułowanie zarzutu o braku dowodów przemawiających za współsprawstwem oskarżonego w przypisanych mu oszustwach kredytowych możliwe jest jedynie w przypadku oparcia ustaleń wyłącznie na wyjaśnieniach zaprezentowanych przez R. S., w oderwaniu od wyjaśnień osób, które zawarły poszczególne umowy kredytowe.

Osoby te w sposób szczegółowy przedstawiły w swych relacjach rolę oskarżonego, której nie można ograniczyć wyłącznie do udzielania bezinteresownej pomocy w uzyskaniu kredytu, tak jak chciałby tego apelujący. Jak wyżej wskazano Sąd Apelacyjny podzielił ocenę wiarygodności tych osobowych źródeł dowodowych dokonaną przez Sąd I instancji.

Zachowanie R. S. polegało nie tylko na przygotowaniu dokumentów do umowy, upewnieniu się, jaka jest niezbędna wysokość zarobków dla uzyskania stosownej kwoty kredytu, aby następnie instruować osoby starające się o kredyt o wpisaniu odpowiedniej fałszywej wysokości osiąganych dochodów (wyjaśnienia M. K. czy M. S.) czy upewnieniu się, że wniosek o przyznanie kredytu został już zaakceptowany.

Oskarżony tworzył także dokumenty, które miały uwiarygodnić zdolność kredytową poprzez dołączanie fałszywych zaświadczeń o wysokości zarobków czy umów o pracę (wyjaśnienia J. K., I.Z., M. D.) czy dokonywanie przelewów sygnowanych nieprawdziwymi okolicznościami (wyjaśnienia A. K., M. D.).

Działań takich nie można sprowadzić do pojęcia udzielania bezinteresownej pomocy.

O współsprawstwie oskarżonego w bezsporny sposób świadczy cel i przeznaczenie uzyskanych przez kredytobiorców środków.

Niezależnie od różnych motywów natury osobistej, jakimi się oni kierowali czy też spodziewanego zysku również dla siebie, wszyscy wyjaśnili, iż zaciągnęli kredyty, gdyż pieniądze były potrzebne R. S. i po uzyskaniu kredytu środki te zostały przekazane oskarżonemu (na jego konto lub umożliwiono mu do nich dostęp podając login i hasło do innego konta).

Chybiony jest zarzut, iż do przestępstwa z art. 286§1 k.k. nie doszło w sytuacji gdy kredyt był spłacany przez okres 20 czy 40 miesięcy lub doszło do całkowitej jego spłaty.

Apelujący na zaistnienie przestępstwa oszustwa patrzy wyłącznie przez pryzmat powstania szkody w mieniu. Tymczasem nie jest to warunek niezbędny dla realizacji znamion tego czynu, jak wskazują na to poglądy wyrażane w szeregu orzeczeń Sądu Najwyższego czy Sądów Apelacyjnych, podkreślających, iż niekorzystne rozporządzenie mieniem jest pojęciem szerszym niż szkoda czy strata.

Niekorzystne rozporządzenie mieniem, o którym mowa w art. 286§1 k.k., to rozporządzenie, które jest niekorzystne z punktu widzenia osoby pokrzywdzonej, a powstanie szkody w mieniu nie stanowi koniecznego warunku do uznania, że doszło do realizacji tego znamienia (wyrok SN z dnia 28.06.2017r. III KK 100/17, por. też wyrok SA we Wrocławiu z dnia 16.05.2017r. II AKa 82/17, wyrok SA w Gdańsku z dnia 18.01.2017r. II AKa 409/16). Niekorzystne rozporządzenie mieniem to taka dyspozycja o charakterze majątkowym, która w efekcie skutkuje ogólnym pogorszeniem sytuacji majątkowej pokrzywdzonego.

W przypadku umów kredytowych niekorzystność rozporządzenia mieniem przez bank może wyrażać się udzieleniem kredytu obarczonego wyższym stopniem ryzyka czy bez odpowiedniego zabezpieczenia, pogorszeniu szans na odzyskanie należności.

Oczywistym jest, że aby uzyskać projektowaną przez siebie wysokość świadczenia pieniężnego oskarżony kompletował fałszywą dokumentację dającą nieprawdziwy obraz zdolności kredytowej wnioskodawcy, która stanowiła podstawę oceny przez pracowników banku. Niewątpliwie istnieje związek przyczynowy pomiędzy takim oszukańczym zachowaniem oskarżonego a podjęciem przez bank decyzji o przyznaniu kredytu.

Wiedząc, że dołączone np. do wniosków: K. K. czy M. D. zaświadczenia o wysokości zarobków są nieprawdziwe, a osoby te bądź nie pracują bądź osiągają minimalne dochody (a więc przy stwierdzeniu sytuacji finansowej, która nie pozwoliłaby na potencjalne zaspokojenie roszczeń w drodze egzekucji przy braku spłat rat zaciągniętego zobowiązania) osoby zajmujące się oceną tych dokumentów wniosku o kredyt by nie zaakceptowały. W przypadku innych sprawców przy zawyżeniu dochodów kredyt taki mógłby być udzielony w niższej wysokości lub bank zażądałby dodatkowego zabezpieczenia.

Nie jest więc konieczne wykazywanie, że oskarżony nie miał zamiaru wywiązać się z umowy kredytowej, lecz wystarczy ustalenie, że bank nie zawarłby takiej umowy gdyby wiedział o okolicznościach, które były podstawą wprowadzenia go w błąd. Tymczasem posłużenie się fałszywymi dokumentami miało wpływ na dokonanie rozporządzenia mieniem przez bank.

Zwrócić należy także uwagę na sposób działania oskarżonego. Aby móc zaciągnąć nowy kredyt (oczywiście wyższy od poprzedniego) niezbędne było zarówno wykazanie przed bankiem, iż dotychczasowy kredyt jest spłacany jak i zachodziła konieczność spłaty uprzednio zaciągniętego kredytu (jak miało to miejsce w przypadku M. D., K. K. czy I.Z.).

Uznanie rozporządzenia mieniem za niekorzystne możliwe jest nawet w sytuacji, gdy świadczenie wzajemne zostało w całości zaspokojone przez sprawcę (zob. wyrok SN z dnia 6.05.2010r. II KK 256/09).

Odnosząc się do szczegółowych zarzutów obrońcy oskarżonego dotyczących poszczególnych przypisanych mu przestępstw, poza odwołaniem się do poczynionych wyżej uwag, należy stwierdzić ich niezasadność.

a). Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy przeanalizował okoliczności zawarcia umów kredytowych przez K. K. i nie dopuścił się w wyniku oceny zgromadzonych dowodów błędu, dokonując ustaleń faktycznych odnoszących się do czynów opisanych w punkcie V i VII części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Oczywiście stroną tych umów jako kredytobiorcą była K. K., natomiast opisane przez nią czynności podjęte przez oskarżonego związane z ich umów jak i rozdysponowanie uzyskanych w wyniku umów środków pozwała na ocenę zachowania R. S. w kategoriach współsprawstwa.

Nie jest zasadny zarzut o braku bezstronności ze strony K. K.. Podkreślenia wymaga, że oskarżona nie usiłowała w swych wyjaśnieniach przerzucić ciężaru odpowiedzialności na R. S.. Nie kryła faktu, iż wskutek zachowania oskarżonego jej sytuacja materialna zdecydowanie się pogorszyła ze względu na ciężące na niej zobowiązania finansowe, ale jednocześnie nie tała swojego udziału w przypisanych jej czynach. Przyznała, że dokonała sfalszowania 2 zaświadczeń o zarobkach poprzez wpisanie w nich nieprawdziwych danych o osiągniętych dochodach i zajmowanym stanowisku, a ponadto na jednym z nich podrobiła podpis K. K..

Jednocześnie jednak podała, że to od oskarżonego otrzymała blankiety tych zaświadczeń, to R. S., wiedząc ile zarabia, poinstruował ją, jaką wysokość dochodów winna wpisać, aby uzyskać zdolność kredytową. Oskarżony zajął się także dalszymi czynnościami związanymi ze złożeniem wniosku, w późniejszym okresie poinformował ją, że zapadła pozytywna decyzja i wraz z nią pojechał do banku. To wskutek jego działania, po przekazanych instrukcjach założyła też konto inwestycyjne.

Te działania oskarżonego nie miały więc charakteru nieistotnego lecz były wprost ukierunkowane na zawarcie przez K. K. umów kredytowych. Temu służył udzielany instruktarz, a wręcz kierowanie osobą oskarżonej.

I wreszcie, jak wynika z relacji K. K. to R. S. przez pewien okres czasu przekazywał jej pieniądze na spłatę kolejnych rat kredytu.

W świetle tych wyjaśnień należy uznać, że było to działanie jednoznacznie zmierzające do uzyskania przez R. S. pieniędzy uzyskanych z tytułu zawartych umów.

Oczywiście i K. K. liczyła na osiągnięcie korzyści majątkowej w wyniku gry na giełdzie, ale należy zauważyć, że tym miał się zająć R. S..

To w tym celu, jak podała K. K., zaciągnęła ona kredyt. Podkreślenia wymaga, że część z uzyskanych pieniędzy przelała ona na konto oskarżonego, pozostała zaś na konto inwestycyjne, udostępniając R. S. login i hasło do tego konta. Bez znaczenia dla oceny kwestii odpowiedzialności oskarżonego jest zresztą przeznaczenie tych pieniędzy.

Oskarżony rozdysonował wszystkim środkami uzyskanymi z zaciągniętych przez K. K. kredytów.

Mając na uwadze historię rachunku bankowego i podnoszoną przez oskarżonego argumentację o innym tytule faktycznym dokonywanych przelewów należy zauważyć, że jak wynika nie tylko z wyjaśnień K. K., ale i innych współoskarżonych, R. S. dokonując przelewów na ich konta lub polecając dokonać przelewu na wskazane przez siebie konto niejednokrotnie w sposób niezgodny z rzeczywistością wskazywał podstawę faktyczną przelewu, ukrywając w ten sposób prawdziwe źródło pochodzenia pieniędzy.

W pełni podzielić należy stanowisko Sądu I instancji o wiarygodności relacji złożonych przez K. K. i wypływający z prawidłowej analizy materiału dowodowego wniosek o zasadności zarzucanych R. S. czynów popełnionych wspólnie z tą osobą.

b). Także zarzuty podniesione w zakresie przypisanego oskarżonemu współsprawstwa w odniesieniu do czynów popełnionych wspólnie z I.Z. są chybione.

Poczynione w tym zakresie ustalenia faktyczne przez Sąd Okręgowy są efektem uznania za wiarygodne wyjaśnień złożonych przez oskarżoną. I jest to ocena nie naruszająca zasad określonych w art. 7 k.p.k.

Relacje I.Z. w sposób odmienny od reprezentowanego w apelacji pozwalają spojrzeć na rolę, jaką odegrał R. S. w popełnionych przez nią czynach.

Oskarżona jednoznacznie wyjaśniła, że powodem zaciągania przez nią kredytów była chęć pomocy R. S., który miał mieć trudności finansowe i prosił o podpisanie umów, zobowiązując się do spłaty zaciągniętych zobowiązań. Co prawda to oskarżona zawarła każdą z umów kredytowych, jednakże czyniła to kierując się określonym motywem, zakładając że kredyty zostaną przez R. S. spłacone.

Treść relacji I.Z. wskazuje, że jej rola ograniczyła się do wypełnienia jednego z wniosków o udzielenie kredytu oraz podpisania już przygotowanych umów, zaprzeczyła przedstawieniu zaświadczeń o zarobkach, stwierdzając że załatwił je oskarżony, który poinformował ją gdzie ma się udać w celu podpisania umów.

Wbrew stwierdzeniu apelującego należy zauważyć, że jak wynika z opinii biegłego J. F. zaświadczenie o zatrudnieniu dołączone do umowy z dnia 30.0.2010r., 28.10.2010r. i 22.03.2011r. zawierające nieprawdziwe dane o wysokości zarobków i stanowisku zajmowanym przez I. Z. zostało wypełnione przez R. S..

Oskarżony miał świadomość, że te nieprawdziwe dane mają uwiarygodnić zdolność kredytową I.Z. (której w istocie nie posiadała) i umożliwić wydanie pozytywnej decyzji przez pracowników banku w zakresie zawarcia umów kredytowych.

To także oskarżony stał się wyłącznym dysponentem środków uzyskanych w wyniku zawartych przez I. Z. umów kredytowych, gdyż otrzymane pieniądze oskarżona przelała na jego konto. Wskazała jednocześnie, że R. S. przez pewien okres na jej konto przelewał kwoty przeznaczone na spłatę kolejnych rat zaciągniętych zobowiązań, czyniąc to zresztą nieterminowo, a potem przestał.

Te okoliczności, wbrew argumentacji skarżącego, w sposób jednoznaczny pozwalają na ustalenie, iż zachowań R. S. nie można traktować jako pomocy lub namowy (w potocznym znaczeniu tych zwrotów) w zawartych przez I. Z. umowach, lecz jako współsprawstwo przypisanych mu czynów przestępnych.

Zupełnie błędny i niezgodny z ustalonym stanem faktycznym jest zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 286§1 k.k. z uwagi na brak świadomości oskarżonego co do przedłożenia przez I. Z. fałszywych zaświadczeń o zatrudnieniu w sytuacji sporządzenia ich przez samego oskarżonego.

Nietrafny jest też wniosek o braku doprowadzenia banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wskutek jak to określił apelujący „nastąpiła przedterminowa całkowita spłata trzech kredytów”. Jak wskazano wyżej powstanie szkody w mieniu nie jest warunkiem niezbędnym dla wystąpienia skutku, o jakim mowa w przepisie art. 286§1 k.k.

Ponadto doszło do spłaty tylko 2 kredytów tj. pierwszego i drugiego z uwagi na zaciągnięcie kolejnego kredytu i spłacenie z tak uzyskanej kwoty poprzedniego zobowiązania, co jest normalną praktyką stosowaną przez banki. Podkreślenia wymaga, że ostatni kredyt nie został spłacony, a prowadzona egzekucja kwoty ponad 400.000 zł. (stan na koniec 2016r.) jest bezskuteczna.

c). Za niezaskarżone na uwzględnienie należy uznać też zarzuty niewłaściwej oceny dowodów oraz dopuszczenia się błędów w ustaleniach faktycznych w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej zaskarżonego wyroku, którego R.S. dopuścił się wraz z J. K..

Bazując wyłącznie na wyjaśnieniach oskarżonego apelujący w odmienny sposób ocenił cel uzyskania tego kredytu jak i rzeczywiste możliwości jego spłaty.

Wbrew relacji R. S. treść wyjaśnień J. K. wskazuje, że środki uzyskane z zaciągniętego kredytu miały być przeznaczone tylko dla R. S., który zamierzał je przeznaczyć na budowę jakiegoś budynku w O.. Z uwagi na, jak to określił R. S. posiadane liczne zobowiązania nie mógł on starać się o kredyt i w zamian za jego zaciągnięcie obiecał J. K. korzyść w postaci pieniędzy lub małego mieszkania. To zresztą R. S. przez pewien okres przekazywał pieniądze na spłatę kolejnych rat zaciągniętego zobowiązania.

Gdyby w istocie, jak podnosi to skarżący, R. S. posiadał wówczas zdolność kredytową to nie byłoby żadnego powodu, dla którego miałby zwracać się o zawarcie umowy przez inną osobę.

Tym bardziej, że wiedział on, iż takiej zdolności nie ma J. K. (był on osobą bezrobotną). W swych wyjaśnieniach J. K. podał, iż jego rola ograniczyła się do podpisania umowy kredytowej i przelania 950.000 zł. uzyskanych w jej drodze oskarżonemu. Zaprzeczył on aby dostarczał jakiegokolwiek zaświadczenie o zatrudnieniu zawierające nieprawdziwe dane.

Wymaga podkreślenia, że w trakcie konfrontacji w dniu 31.02.2013r. R. S. przyznał, że to on załatwił wszystkie formalności związane z umową, a nadto, że wiedział, iż J. K. nie był zdolny do spłaty kredytu (k. 8306).

To wyłącznie R. S. w swoich wyjaśnieniach utrzymywał, że kredyt miał być przeznaczony na inwestycje w nieruchomości, a także przeznaczony do gry na giełdzie. J. K. okoliczności tych nie potwierdził.

W sytuacji gdy R. S. był osobą bezrobotną, niezdolną do spłaty kredytu, nieposiadającą większego majątku nielogicznym było zaciągnięcie przez niego milionowego zobowiązania i przeznaczania go na przypadkowe rozporządzenia. Zasady doświadczenia życiowego pozwalają uznać, że jako tzw. „ślup” skusiła go obiecwana mu przez R. S. korzyść i liczył na spłatę kredytu przez oskarżonego.

J. K. przyznał fakt przekazywania na jego konto przez oskarżonego różnych kwot, ale jak stwierdził nie z tytułu wynagrodzenia, lecz z przeznaczeniem na spłatę kolejnych rat kredytu.

Powołując się na dokonanie zabezpieczenia tego kredytu poręczeniem wekslowym przez oskarżonego, co miałyby wskazywać na jego zdolność kredytową (chęć i możliwość spłaty zobowiązania) apelujący pomija fakt wynikający z zeznań M. M., iż takie zabezpieczenie było niezbędne dla zawarcia umowy, gdyż udzielenie w niniejszym przypadku kredytu było obarczone większym ryzykiem. Ponadto, jak wynika z dokumentacji dotyczącej prowadzonej egzekucji

sąd odmówił nadania w stosunku do R. S. klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z uwagi na niezłożenie przez tego oskarżonego właściwego oświadczenia woli (k. 8480).

Tak jak i w innych przypadkach nietrafny jest zarzut sprowadzający się do wykazywania braku znamion czynu z art. 286§1 k.k. poprzez fakt częściowej spłaty zobowiązania, a zupełnie niezrozumiały jest argument, iż bank nie tyle nie poniósł straty co „zarobił ponad 120000zł. na odsetkach i opłatach” w zestawieniu z bezskuteczną egzekucją kwoty ponad 850.000 zł. wynikającej z tego kredytu.

d). Niezasadne są zarzuty dotyczące przypisanych oskarżonemu czynów, których miał dopuścić się wspólnie z M. D..

Zważywszy a fakt, iż M. D. w chwili popełnienia tych czynów była osobą bezrobotną, nie osiągnącą żadnych dochodów oczywistym jest, że bank nie zawarłby z nią żadnej umowy.

Z tego też powodu, jak wyjaśniła M. D., R. S., wiedząc o jej sytuacji materialnej oświadczył, że załatwi odpowiednie zaświadczenie o zarobkach. Jak przyznała oskarżona podpisywała ona jedynie wnioski o udzielenie kredytu in blanco, a następnie przygotowane umowy.

Zaprzeczyła, aby została zatrudniona w firmie (...) i z tego tytułu osiągała wynagrodzenie.

Jej wyjaśnienia potwierdza tak fakt podrobienia przez R. S. podpisu głównego księgowego na zaświadczeniu o zatrudnieniu, jak i okoliczność, iż oskarżony nie odprowadzał żadnych składek z tytułu zatrudnienia M. D., ani podatków.

Przeczy to uznaniu, iż oskarżony nie wiedział o posłużeniu się przez M. D. sfałszowanymi zaświadczeniami o zatrudnieniu, tym bardziej gdy wyjaśniła ona, iż zaświadczenia takie załatwiał R. S..

Wskazuje to na fakt, że tak jak w przypadku innych czynów oskarżony znalazł osobę, którą przekonał do zaciągnięcia kredytów (obietując osiągnięcie z tego tytułu korzyści majątkowej), zbudował jej zdolność kredytową dla zaakceptowania składanych wniosków i uzyskania przyznanych środków finansowych.

Treść relacji M. D. pozwala ustalić, iż budowaniu zdolności kredytowej służyły też dokonywane następnie przez oskarżonego przelewy na jej konto, sygnowane nieprawdziwymi okolicznościami. Otrzymywane kwoty oskarżona miała następnie przekazywać ponownie R. S..

Uwzględniając, wynikający z wyjaśnień M. D., fakt, że środki uzyskane z kredytów przelała ona na konto oskarżonego nie może budzić wątpliwości ustalenie Sądu Okręgowego o współsprawstwie R. S. w przypisanych mu czynach.

Odnosząc się do powtarzalnego zarzutu o braku niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez bank i spłaty 3 z zaciągniętych kredytów należy odwołać się do zakresu pojęcia „niekorzystnego rozporządzenia mieniem”, o którym mowa w punkcie 1 niniejszego uzasadnienia, sposobu rozliczania kredytów przez bank (kiedy kolejny kredyt zostaje spłacany kredytem następnym), jak i faktu nieskutecznej egzekucji należności z tytułu zaciągniętych kredytów na kwotę ponad 450.000 zł.

Wyrażony w apelacji zarzut o zamiarze przeznaczenia przez M. D. środków (jak należy domniemywać z pozyskanego kredytu) w projekt z branży medycznej opiera się tylko na wyjaśnieniach oskarżonego. Na przedłożonych przez R. S. dokumentach, które dotyczyć miały tego projektu brak jest podpisu M. D., co mogłoby wskazywać chociażby na zapoznanie się z nim jego akceptację.

e). Na fakt współudziału R. S. w czynie przypisanym K. S. wskazują zarówno wyjaśnienia tego oskarżonego jak i analiza rachunków bankowych.

Treść relacji K. S. pozwala na ustalenie, że to R. S. zaproponował wzięcie kredytu, który miał być przeznaczony na wspólną inwestycję. Razem byli w banku i tego samego dnia, w którym doszło do podpisania umowy K. S. przelewał na konto oskarżonego kwotę 370.000 zł. Raty z tego zobowiązania początkowo spłacał R. S., a następnie oskarżony.

Okoliczności te pozwalają uznać, że rola oskarżonego nie sprowadziła się wyłącznie do nakłonienia brata do zaciągnięcia kredytu, ale dysponował on większością z uzyskanych z niego środków i przez pewien okres spłacał raty zobowiązania (czego by nie czynił, gdyby nie czuł się do tego zobligowany). R. S. przyznał się zresztą do spłaty rat kredytowych (k. 10283). Te zachowania należy traktować jako współsprawstwo w popełnionym przez K. S. czynie.

Oskarżony był świadom zarówno wysokości zaciągniętego przez brata kredytu jak i osiąganych przez niego dochodów. O bliskim związku pomiędzy braćmi opowiedziała w swych relacjach M. S..

Wykorzystanie przez K. S. zaświadczenia zawierającego nieprawdziwe dane o wysokości zarobków stanowiło podstawę decyzji o akceptacji złożonego przez niego wniosku o przyznanie kredytu, a tym samym doprowadziło bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Wyrazem tego jest zresztą nieściągalność kwoty prawie 600.000 zł.

Bez znaczenia dla zaistnienia znamion czynu z art. 286§1 k.k. pozostają wzajemne rozliczenia pomiędzy R. S. a jego bratem; należy przy tym zauważyć, że relacje tych osób dotyczące tej kwestii są wzajemnie sprzeczne.

W sposób prawidłowy Sąd I instancji ocenił wiarygodność relacji złożonych przez K. S.. Dostrzegając fakt wzajemnych animozji, jaki istnieje pomiędzy K. S. a M. S., czego wyrazem jest skazanie za czyn popełniony na jej szkodę to zauważyć należy, że K. S. w sensie procesowym nie zyskiwał nic na ewentualnym niesłusznym obciążeniu swojego brata w sytuacji gdy sam przyznawał fakt posłużenia się nieprawdziwym zaświadczeniem o zatrudnieniu przy uzyskaniu kredytu.

f). Brak jest podstaw do zakwestionowania ustaleń Sądu Okręgowego o dopuszczeniu się przez oskarżonego 4 przypisanych mu czynów wspólnie i w porozumieniu ze swoją żoną M. S..

Słusznie zauważa apelujący, iż podstawowe znaczenie dla dokonania takich ustaleń miała ocena wiarygodności relacji złożonych przez M. S., a w szczególności zeznań złożonych w toku postępowania sądowego.

Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku pozwala na stwierdzenie, iż Sąd I instancji w sposób szczegółowy odniósł się do podniesionych przez M. S. okoliczności, które miałyby spowodować złożenie przez nią odmiennych wyjaśnień w fazie postępowania przygotowawczego. Podkreślił, iż opisany przez nią wpływ innych osób na treść jej relacji jest w istocie nieweryfikowalny i opiera się jedynie na złożonym przez nią oświadczeniu.

Nie sposób z faktu skazania J. L. i opisu przypisanych mu przestępstw wyciągnąć wniosku, iż jego zachowanie w jakikolwiek sposób wpłynęło na treść złożonych przez M. S. wyjaśnień w niniejszym postępowaniu, zaś sugestie o nakłanianiu jej przez adwokata do przyjęcia określonej linii obrony pozostają gołosłowne.

Trudno określić, jaką rolę na postawę zaprezentowaną przez M. S. w śledztwie miałyby odegrać J. G., który zresztą zaprzeczył, by wywierał jakikolwiek nacisk na żonę oskarżonego.

Nie można nie zauważyć, że w trakcie postępowania przygotowawczego M. S. została przesłuchana kilkakrotnie na przestrzeni ponad 2 lat i jej relacje w zakresie udziału oskarżonego w zarzucanych jej czynach były zbieżne. Dokonała ona przy tym modyfikacji swych wyjaśnień, przecząc by jej mąż się nad nią znęcał, podtrzymując natomiast swoje wyjaśnienia co do roli R. S. w zaciągniętych kredytach.

Podkreślenia wymaga, że do zmiany przez M. S. prezentowanych przez nią relacji doszło po upływie bardzo długiego okresu czasu, licząc tak od daty pierwszego z przesłuchań, jak i daty opuszczenia przez oskarżonego aresztu śledczego i nie sposób uznać, że w przypadku niesłusznego obciążania męża nie miała ona możliwości procesowych do wcześniejszej zmiany swych wyjaśnień.

Zauważyć też należy, że M. S. w swych wyjaśnieniach, co nie jest zrozumiałe gdyby inne osoby wpływały by na nią i dążyły do obciążenia oskarżonego, nie ukrywała swoich zachowań, które, nawet nie mając uprzednio kontaktu z wymiarem sprawiedliwości, musiała traktować za karalne (podrabianie zaświadczeń o zatrudnieniu).

Sąd I instancji dokonał w sposób zgodny za zasadami określonymi przepisami ustawy – kodeks postępowania karnego oceny relacji przedstawionych przez M. S., wskazał którym i w jakim zakresie dał wiarę, zaś apelujący, którego oczywistym zadaniem jest przedstawienie wersji jak najkorzystniejszej dla oskarżonego, nie wykazał by ocena ta była nielogiczna, niespójna czy sprzeczna ze zgromadzonymi w sprawie dowodowymi (naturalnie poza wyjaśnieniami R. S.). Dokonane przez Sąd Okręgowy stwierdzenie, iż zmiana uprzednio składanych przez M. S. relacji jest spowodowana chęcią obrony męża przed odpowiedzialnością karną jest w pełni uprawnione.

Złożone przez M. S. wyjaśnienia pozwalają na ustalenie mechanizmu towarzyszącego zaciąganiem przez nią kredytom, jak i umożliwiają ocenę czynności podjętych przez oskarżonego w związku z zawartymi umowami.

Treść jej relacji stanowczo wskazuje, że inspiratorem zaciągnięcia kredytów oraz ich dysponentem był R. S.. Odnosząc się do środków uzyskanych na podstawie kolejnych zawartych umów M. S. podała, że przelała je na konto oskarżonego, który nimi rozdysonował i który zobowiązał się do spłaty zaciągniętych przez nią zobowiązań. Dyspozycje te nie miały w istocie związku z rzeczywistym przeznaczeniem wskazanym we wniosku kredytowym. Zwrócić tu należy uwagę m.in. na pisemne polecenie przelewu R. S. – k. 7333.

M. S. opisała też zachowania oskarżonego poprzedzające zawarcie przez nią kolejnych umów: jego udział w wystawianiu nieprawdziwych zaświadczeń o osiągniętych dochodach, przygotowaniu dokumentacji wymaganej przez bank, w tym PIT-ów, wspólnych przyjazdów do banku w celu zawarcia umowy.

Należy zauważyć, że M. S. zaprzeczyła, aby dołączyła do wniosków o przyznanie kredytu deklaracje podatkowe, stwierdzając, że ich przygotowaniem zajmował się mąż. W istocie przedłożone PITy zawierają nieprawdziwe dane w zakresie osiągniętych przez M. S. dochodów za lata 2009 – 2010.

Konsekwencją uznania za wiarygodne wyjaśnień M. S. jest ustalenie, iż to oskarżony dla pozytywnego zaopiniowania złożonych wniosków kredytowych, mając wiedzę o rzeczywistości osiągniętych przez żonę dochodach przedłożył nieprawdziwe dokumenty, które w sposób niezgodny ze stanem faktycznym miały uwiarygodnić jej zdolność kredytową.

Mając świadomość nieprawdziwości danych zawartych w zaświadczeniach o zatrudnieniu oraz deklaracjach podatkowych pracownicy banków odpowiedzialni za ocenę składanych wniosków kredytowych nie wyraziliby akceptacji i do podpisania umów by nie doszło, niezależnie od przyjęcia dodatkowych zabezpieczeń. Bez znaczenia dla kwestii odpowiedzialności karnej jest spłata tego kredytu, która nastąpiła po kilku latach.

Zasady logiki wskazują, że zupełnie inną wagę przyjmuje się do zapewnień osoby, którą przyłapało się na kłamstwie, zwłaszcza w sytuacji podmiotów, których działalność nastawiona jest na osiągnięcie zysku z prowadzonej działalności.

Odnosząc się do kolejnego z zarzutów apelacji należy zauważyć, że to M. S. sama w swych wyjaśnieniach przyznała, że nie posiadała środków finansowych na spłatę zaciągniętych kredytów (k. 7365), zaś kolejne zaciągała z uwagi na groźby męża, iż nie dokona on spłaty zobowiązań zaciągniętych uprzednio.

Zauważyć przy tym należy, iż podobnie jak w innych przypadkach spłacenie przez M. S. kredytu wcześniej zaciągniętego było wynikiem starania się o uzyskanie kredytu kolejnego i następowało ze środków otrzymanych właśnie z kredytu następnego, gdyż spłata ta była niezbędna otrzymania kolejnego świadczenia. W efekcie wytwarzała się spirala zaciągania coraz wyższych zobowiązań, z których dokonywano spłaty poprzednich, co przecież nie ma wpływu na ocenę zaistnienia znamion czynu z art. 286§1 k.k.

Potwierdzeniem wyjaśnień złożonych przez M. S. są relacje A. K. dotyczące uzyskania kredytu w dniu 12.03.2009r.

Przedstawiony przez tę osobę sposób działania oskarżonego wskazuje na zastosowanie przezeń tej samej metody, jakiej użył i wobec innych współoskarżonych: obietnica korzyści majątkowej, zobowiązanie do spłaty zaciągniętego zobowiązania, podjęcie się załatwienia wszystkich formalności związanych z umową, w tym zaświadczenia o zatrudnieniu.

Wyjaśnienia i zeznania A. K. pozwalają na ustalenie, że R. S. znał jej sytuację materialną, stworzył dla niej dokumenty, które miały wykazywać w sposób niezgodny z rzeczywistością jej zdolność kredytową po to, by w rezultacie zawartej umowy móc dysponować środkami finansowymi, zaś jej rola sprowadzała się do podpisania in blanco umowy o pracę, zaświadczenia o zarobkach i wniosku kredytowego.

Swoje wyjaśnienia A. K. podtrzymała także podczas konfrontacji z oskarżonym w dniu 6.07.2013r. i nie ma powodu, dla którego miałyby ona w sposób bezzasadny obciążać R. S., skoro nie tała i swojej roli w tym przestępstwie.

Ustosunkowując się do powtarzanego przez skarżącego zarzutu o konieczności zbadania historii rachunków bankowych należy zauważyć, że, jak wynika z relacji A. K., tak jak w przypadku innych osób oskarżony dla sztucznego wykazania zdolności finansowej dokonywał przelewów na konto pod pozornym tytułem, które to kwoty A. K. następnie mu zwracała.

Fakt wystawienia nieprawdziwego zaświadczenia wskazującego na zatrudnienie A. K. i wysokość osiąganego przez nią wynagrodzenia potwierdził K. K., zaprzeczając okolicznościom podawanym przez R. S..

g). Nie można zgodzić się także z argumentacją obrońcy oskarżonego dotyczącą przypisanego R. S. czynu opisanego w punkcie II części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Zeznania złożone przez B. G. – G. wskazują bowiem jednoznacznie na wprowadzenie jej w błąd przez oskarżonego co do okoliczności stanowiących podstawę podjęcia decyzji o poręczeniu kredytu i ustanowieniu zabezpieczenia w postaci hipoteki.

Zwrócić tu należy uwagę na motyw, którym kierowała się pokrzywdzona, zapewniana przez R. S., iż kredyt zostanie przeznaczony na spłatę uprzednio zaciągniętej przez niego pożyczki u niej i jej męża, z których to zapewnień oskarżony się nie wywiązał.

Ponadto według zapewnień R. S. wysokość zaciągniętego kredytu miała być niższa od wartości domu, na którym ustanowiono hipotekę.

Świadek zeznała, że z uwagi na składane przez oskarżonego zapewnienia była przekonana, iż zabezpiecza kredyt tylko poprzez ustanowienie hipoteki na nieruchomości. Swoje zeznania podtrzymała także podczas konfrontacji z oskarżonym w dniu 1.10.2013r.

Te zeznania znajdują swoje potwierdzenie nie tylko w relacji J. G., który podał, że zarówno oskarżony jak i P. L. zapewniali go, iż żona poręcza kredyt do wartości domu, która jest wyższa od wysokości zaciągniętego zobowiązania, ale i w zeznaniach osoby zupełnie obcej dla stron umowy tj. A. M., która w kontakcie z B.G. – G., już na etapie postępowania windykacyjnego, odniosła wrażenie, iż świadek nie wiedziała, że poręczyła kredyt całym swoim majątkiem, lecz była przeświadczona, że zabezpieczenie ograniczone było do wartości domu.

Zauważyć należy, iż jak wynika z zeznań pokrzywdzonej to nie ona zleciła wycenę nieruchomości w T., lecz dokumentację skompletował oskarżony.

Pomijając już niemożność ustalenia, w jaki sposób R. S. wszedł w posiadanie podrobionego operatu szacunkowego tej nieruchomości podkreślić należy, że nie można zgodzić się z poglądem apelującego, iż nie było w gestii sądu orzekającego ustalanie, czy zawierał on prawdziwe dane określające wartość przedmiotu oszacowania.

Dla zaistnienia znamion przestępstwa oszustwa niezbędne jest wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd, a więc przedstawienie mu pewnych okoliczności w sposób niezgodny z rzeczywistością, w wyniku czego dokonuje on niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Gdyby zatem operat szacunkowy został sporządzony przez osobę nieuprawnioną, lecz zawierał w swej treści prawdziwe oszacowanie wartości nieruchomości, która to kwestia stanowiła przedmiot oceny przy podejmowaniu decyzji o przyznaniu kredytu, to nie można byłoby mówić o zaistnieniu znamienia określającego czynność sprawczą.

Tymczasem, jak wynika z zeznań pokrzywdzonej oskarżony przyznał się, że wycena domu była zawyżona, co świadczy o tym, iż wiedział, że przedłożony do wniosku o udzielenie kredytu operat szacunkowy zawiera nieprawdziwe istotne dla kredytodawcy dane.

Treść relacji B.G. – G. wskazuje, że nie podpisałyby umowy, wiedząc o nierzetelności danych zawartych w operacie.

Nie sposób zgodzić się z zeznaniami świadka A. A., iż cena nieruchomości wskazana w operacie została ustalona w sposób prawidłowy.

Treść tych zeznań należy bowiem zestawzić z oszacowaną wartością nieruchomości w 2008r. – przekraczającą 1.900.000 zł. i ceną sprzedaży tej nieruchomości. Jak wynika z relacji pokrzywdzonej została ona sprzedana za kwotę 550.000 zł. Powołany zaś w toku postępowania egzekucyjnego przez komornika rzeczoznawca wycenił ją na kwotę 600 – 800 tys. zł.

Zasady logiki przeczą przyjęciu założenia, że w przeciągu kilku lat nieruchomość (przy tendencjach utrzymujących się na rynku) nie tylko nie zyskała na swej wartości, ale straciła ponad dwukrotnie.

Treść zeznań dyrektora (...)L. wskazuje, iż nie sprawdzał on wyceny nieruchomości, którą dostarczył mu oskarżony.

Bez znaczenia w takiej sytuacji dla odpowiedzialności oskarżonego pozostaje kwestia przedłożonych przez R. S. zeznań podatkowych.

B.G. – G. jednoznacznie stwierdziła, że wiedząc o nieprawdziwości danych zawartych w operacie szacunkowym nie zabezpieczyłaby kredytu, o który starał się R. S.. Oczywistym jest też, że i pracownicy banku wiedząc o rzeczywistej wartości nieruchomości, na której miała być ustanowiona hipoteka, mając na uwadze wysokość kwoty kredytu w odmienny sposób oceniliby stopień ryzyka i zdolność oskarżonego do spłaty tego zobowiązania.

Ani bowiem B.G. – G. ani przedstawiciele banku nie zawarliby umowy gdyby wiedzieli o okolicznościach, które były przedmiotem wprowadzenia ich w błąd przez oskarżonego.

h). Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty obrońcy R,S. dotyczące przypisanego oskarżonemu czynu z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 233§1 k.k.

Wbrew argumentom apelującego nie zachodzi sprzeczność pomiędzy tym rozstrzygnięciem a uznaniem winnym R. S. czynu opisanego punkcie VI części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Należy zauważyć, że w sposób prawidłowy Sąd I instancji ocenił relacje K. K., który w sposób kategoryczny i jednoznaczny stwierdził, że R. S., wiedząc o mającym nastąpić przesłuchaniu, nakłonił go do złożenia fałszywych zeznań dotyczących wystawienia zaświadczenia o zatrudnieniu A. K., zawierającego nieprawdziwe dane. Niezgodność zawartych w tym zaświadczeniu informacji, w szczególności charakteru pełnionej funkcji i wysokości osiągniętych zarobków potwierdziła A. K..

Nie sposób zgodzić się z poglądem obrońcy oskarżonego, iż zachowanie R. S. nie nosi cech bezprawności z uwagi na realizowanie przez niego w ten sposób prawa do obrony. Zauważyć należy, że powołane przez skarżącego orzeczenie SN z dnia 22.11.2012r. V KK 265/12 dotyczy zupełnie innej sytuacji faktycznej i procesowej, w której w ramach tego

samego postępowania przygotowawczego sprawca pierwotnie zostaje przesłuchany w charakterze świadka, następnie zaś w charakterze podejrzanego.

Zgodzić się należy z wyrażonym w tym orzeczeniu stanowiskiem, że wówczas osoba umyślnie składająca nieprawdziwe zeznania dotyczące okoliczności mających znaczenie dla realizacji jej prawa do obrony nie popełnia przestępstwa z art. 233§1 k.k.

Nie można zaakceptować natomiast poglądu, iż każdy sposób realizacji prawa do obrony uchyla odpowiedzialność podejrzanego/oskarżonego.

Sprzeczne, już nie tyle z zasadami etyki, co stanowiące w istocie czyny karalne zachowania oskarżonego nie mogą wyłączać jego odpowiedzialności karnej, tym bardziej jeżeli zachowania te prowadzą do popełnienia przestępstwa przez osoby trzecie.

Z tych względów przypisanie R.S. popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XVIII części wstępnej wyroku jest zasadne.

i). Za trafne należy uznać zakwestionowanie przez apelującego przypisania R.S. popełnienia czynu z art. 300§2 k.k. i wskazanie, że Sąd I instancji dopuścił się błędnej interpretacji znamion ustawowych opisanego w tym przepisie przestępstwa.

Należy zauważyć, iż jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku swoje rozważania i ocenę sytuacji faktycznej oraz prawnej Sąd Okręgowy ograniczył do czynności związanych ze zbyciem przez oskarżonego działek położonych w O. pierwotnie na rzecz swojej żony, następnie zaś na rzecz spółki (...) sp. z o.o., dochodząc do konkluzji, iż w sytuacji gdy R. S. rozdysponował tym mieniem, wiedząc o zagrożeniu zajęciem tych składników postępowaniem egzekucyjnym to tym samym działał w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty uzyskanego przez J. G..

Sformułowany w ten sposób wniosek ograniczający się praktycznie tylko do jednego składnika majątku oskarżonego jest błędny i przedwczesny.

Zwrócić należy uwagę na wyrażane w tej kwestii poglądy judykatury. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że nie każda czynność rozporządzająca majątkiem dłużnika w toku egzekucji lub w sytuacji zagrożenia egzekucją prowadzi do poniesienia odpowiedzialności karnej z art. 300 § 2 k.k. Uzasadniają ją takie tylko rozporządzenia składnikami majątku, które mają realny wpływ na udaremnienie lub ograniczenie zaspokojenia wierzyciela (por. wyrok SN z dnia 27 lutego 2002 r., sygn. V KKN 83/00, LEX nr 53056 i postanowienie SN z dnia 4 listopada 2002 r., sygn. III KK 283/02, OSNKW 2003, nr 3-4, poz. 34). Ustalenie, że udaremnianie lub uszczuplanie zaspokojenia wierzyciela nastąpiło in concreto w rezultacie rozporządzenia przez oskarżonego tym składnikiem majątku, który był zajęty lub zagrożony zajęciem, należy do istoty przestępstwa z art. 300 § 2 k.k., a stwierdzenie tej okoliczności w opisie czynu jest warunkiem uznania, że sprawca wypełnił swym zachowaniem odnośne znamię ustawowe (postanow. SN z dnia 1.12.2015r. V KK 351/15).

Dla dokonania przez sąd orzekający ustalenia, iż wskutek wyzbycia się przez oskarżonego przedmiotowych działek doszło do uszczuplenia bądź udaremnienia zaspokojenia roszczeń J. G. niezbędne było wykazanie, że wierzyciel nie mógł wyegzekwować swojej należności z innych składników majątku dłużnika.

Na takie ustalenie nie powala analiza dokumentów zgromadzonych w toku przeprowadzonego postępowania egzekucyjnego KM 831/12.

Zauważyć należy, iż złożony w nim wniosek o wszczęcie egzekucji określający jej zakres tj. egzekucję z nieruchomości, ruchomości, rachunku bankowego, wierzytelności i praw dłużnika w swym uzasadnieniu wskazywał w szczególności na posiadanie przez R. S. nieruchomości na terenie W. i O..

Opisując dokonane w ramach prowadzonego postępowania egzekucyjnego czynności i podkreślając ich bezskuteczność komornik M. N. jednocześnie wskazał na szczególną regulację ustawową dotyczącą egzekucji z nieruchomości.

Zgodnie z treścią art. 921§1 k.p.c. egzekucja z nieruchomości należy do komornika działającego przy sądzie, w którego okręgu nieruchomość jest położona.

Jak wynika z analizy akt postępowania egzekucyjnego M. N. dokonał ustaleń dotyczących nieruchomości położonych na obszarze własności Sądu Rejonowego w Trzebnicy, stwierdzając iż z uwagi na fakt, że R. S. nie jest właścicielem takich składników majątku nie ma podstaw do prowadzenia wobec nich egzekucji.

Podkreślenia wymaga jednak, że w ramach prowadzonego postępowania egzekucyjnego uzyskano informację Naczelnika Urzędu Skarbowego w T. z dnia 4.05.2012r., pozwalającą na ustalenie stanu posiadania nieruchomości przez R. S. (k. 5364 – 5366). Zawarte w tej informacji dane o nabyciu i sprzedaży poszczególnych nieruchomości przez oskarżonego umożliwiają nie tylko weryfikację złożonych przez niego wyjaśnień co do stanu posiadania w dacie zarzucanego mu czynu przestępnego, ale i na stwierdzenie, że był on wówczas właścicielem nabytego lokalu wypoczynkowego w Ś. przy ul. (...) i udziału we własności działki, na którym ten lokal był położony.

Fakt ten nie został dostrzeżony, ani przez komornika M. N., ani też przez Sąd I instancji.

Tymczasem w przypadku ustalenia, że wierzytelność J. G. mogła zostać zaspokojona w sytuacji przeprowadzenia egzekucji z tej nieruchomości uznać należałoby, że czynność polegająca na zbyciu przez R. S. działek w O. nie miała wpływu na uszczuplenie czy udaremnienie roszczeń osoby uprawnionej i nie doszło do zrealizowania znamion przestępstwa.

Dla dokonania takiego wniosku niezbędne jest jednak poczynienie ustaleń pozwalających na określenie wartości tej nieruchomości w dacie zarzucanego oskarżonemu czynu, sprawdzenie czy nie była ona obciążona innymi zobowiązaniami np. hipoteką na rzecz innych wierzycieli i odniesienie tych ustaleń do wysokości wierzytelności dochodzonej przez J. G..

Odnosząc się do podniesionego przez apelującego argumentu, iż zbycie działek w O. i tak nie miało realnego wpływu na możliwość zaspokojenia J. G. ze względu na ciążącą na tych nieruchomościach hipotekę ustanowioną na rzecz (...) SA.

Dla odniesienia się do tak sformułowanego zarzutu niezbędne jednak byłoby ustalenie wartości tych działek, która to okoliczność pozostała poza oceną Sądu I instancji.

O braku wpływu rozporządzenia tymi składnikami mienia na udaremnienie lub uszczuplenie zaspokojenia wierzyciela możnaby mówić dopiero wówczas gdyby rzeczywista wartość działek nie przekraczała wysokości ustanowionej hipoteki dla zabezpieczenia roszczeń spółki (...) SA.

Natomiast w przypadku gdyby wartość tych działek przekraczała taką wysokość to przy braku innych składników mienia nadającego się do egzekucji ich zbycie mogłoby stanowić udaremnienie lub uszczuplenie zaspokojenia wierzytelności należnej J. G..

Niedokonanie przez Sąd I instancji niezbędnych ustaleń i oparcie rozstrzygnięcia na niepełnym materiale dowodowym powoduje, że rozstrzygnięcie o przypisaniu R. S. popełnienia czynu z art. 300§2 k.k. jest nietrafne i niewątpliwie przedwczesne, skutkując koniecznością uchylecia zaskarżonego wyroku w tym zakresie.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd zobowiązany będzie do zgromadzenia dokumentów pozwalających na ustalenie stanu posiadania nieruchomości przez oskarżonego w okresie zarzucanego mu czynu (np. poprzez zwrócenie się o taką informację do Naczelnika Urzędu Skarbowego właściwego dla obszaru wskazanych przez R. S. w

wyjaśnieniach nieruchomości), ich wartości i ewentualnego obciążenia innymi zobowiązaniami. Niezbędne będzie także ustalenie wartości zbytych przez R. S. działek nr (...) KW (...) położonych w O..

Dopiero zestawienie tak uzyskanych danych z wysokością wierzytelności należnej J.G. oraz wysokością obciążenia przedmiotowych działek hipoteką na rzecz innego uprawnionego podmiotu pozwoli na ocenę czy doszło do realizacji znamion zarzucanego oskarżonemu czynu.

Prowadząc nowe postępowanie w sprawie sąd przesłucha ponownie (w miarę możliwości) oskarżonego, M. S. i J. G., przy czym nic nie stoi na przeszkodzie, aby zrealizować czynności dowodowe w ograniczonym zakresie, ujawniając dowody, które nie miały wpływu na uchylenie zaskarżonego orzeczenia.

Po ujawnieniu pozostałych, niezbędnych dowodów (chyba że strony podniosą istotne argumenty przemawiające za przeprowadzeniem danego dowodu bezpośrednio na rozprawie), Sąd I instancji ponownie dokona kompleksowej oceny wszystkich dowodów, kierując się wskazaniem zawartymi m.in. w art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k.

Mając na uwadze wskazane w opisie czynu miejsce popełnienia przestępstwa (miejsce sporządzenia aktu notarialnego sprzedaży nieruchomości) sądem właściwym do rozpoznania sprawy jest Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia.

j). Brak jest podstaw do kwestionowania wysokości orzeczonych wobec R. S. jednostkowych kar pozbawienia wolności. Jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd I instancji w sposób szczegółowy i wyczerpujący wskazał na okoliczności, które miał na uwadze określając wysokość poszczególnych wymierzonych oskarżonemu kar i dokonaną w tym zakresie ocenę Sąd Apelacyjny podziela.

Nie można nie zauważyć, że działalność przestępna R. S. składająca się z szeregu czynów polegających na dokonaniu tzw. oszustw kredytowych była zachowaniem w pełni przemyślanym, zaplanowanym i skierowanym na osiągnięcie jak największej korzyści.

We wszystkich z tych czynów to oskarżony był osobą, która odniosła z nich największe korzyści. W istocie poza doprowadzeniem do niekorzystnego rozporządzenia mieniem jednostek udzielających kredytów zachowaniem swym R. S. „pokrzywdził” też osoby, które do zaciągnięcia kredytów namówił. Powstałe zadłużenia i w ich efekcie wszczęte postępowania egzekucyjne przez wiele lat odbijać będą się na sytuacji materialnej tych osób.

Słusznie Sąd Okręgowy zaakcentował inspirującą rolę R. S. w przypisanych mu czynach. Zostały one popełnione nie tylko wskutek nakłonienia do nich czy to osób mu bliskich czy też takich, które skusił obietnicą korzyścią majątkową, ale to on sam zrealizował szereg czynności związanych z przygotowaniem wniosków kredytowych.

Na stopień społecznej szkodliwości dokonanych przestępstw wpływ niewątpliwie miała także wysokość wyrządzonej szkody. Wbrew podniesionym argumentom o spłaceniu większości z zaciągniętych kredytów należy zauważyć, że wykonanie części z tych zobowiązań nie było zasługą oskarżonego, a o wysokości istniejącej szkody w mieniu świadczą toczące się postępowania egzekucyjne.

Zauważyć należy, że poza zauważonym przez Sąd I instancji faktem uprzedniej niekaralności R. S. nie sposób doszukać się innych okoliczności łagodzących, które mogłyby wpłynąć na wymiar orzeczonych wobec niego kar.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego przesłanka ta nie może w istotny sposób kształtować wymiaru kary. Przymiot nieskazitelności w postaci niekaralności winien być cechą naturalną i typową obywatela, nie zaś wyróżniającą go i przynoszącą dodatkowe profity.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary byłby trafny w sytuacji gdyby ocena okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy nakazywałyby w odczuciu społecznym wymierzoną mu karą traktować jako niesprawiedliwą. Tymczasem analiza powołanych wyżej przesłanek do takiego wniosku nie prowadzi.

Trzeba podkreślić, iż kara oprócz dolegliwości, powinna także spełniać inne cele, w tym przede wszystkim zapobiegać powrotowi sprawcy do przestępstwa oraz kształtować właściwe postawy w społeczeństwie. Oczywiście wychowanie sprawcy nie jest tożsamy z pobłażaniem mu i koniecznością wymierzenia kary łagodnej, gdyż w określonych sytuacjach to właśnie kara izolacyjna spełnia nie tylko rolę odwetu za popełnione przestępstwo, ale jest też czynnikiem wychowawczym, pozwalającym na uzmysłowienie sprawcy nie tylko faktu nieopłacalności łamania prawa, ale i związanych z tym konsekwencji. Na takie ustalenie winna wpłynąć analiza osobowości sprawcy. Inaczej należy bowiem podejść do sprawcy zdemoralizowanego, naruszającego porządek prawny po raz któryś, nie rokującego poprawy, odmiennie natomiast do osoby, której dotychczasowy tryb życia wskazuje na możliwość resocjalizacji.

Należy jasno powiedzieć, że oskarżony należy do tej pierwszej grupy osób; w odniesieniu do niego nie można akcentować roli wychowawczej kary, winna ona być przede wszystkim odpłatą, za czyny, których się dopuścił i zabezpieczeniem społeczeństwa przed jego dalszymi tego typu przestępnymi zachowaniami.

Podkreślenia wymaga, że treść uzasadnienia apelacji obrońcy R. S. wskazuje, iż w istocie kwestionuje on nie tyle wysokość wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych co wymiar kary łącznej pozbawienia wolności.

Skoro tak to bezzasadne są rozważania o dodatniej prognozie społecznej odnoszącej się do osoby R. S. i nie zastosowaniu wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Orzekając karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności Sąd Okręgowy oczywiście nie musiał odnosić się w jakikolwiek sposób do możliwości warunkowego zawieszenia wykonania tak określonej kary.

Z uwagi na uchylenie jednego z rozstrzygnięć odnoszącego się do przypisanego R. S. czynu z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 300§2 k.k. konieczne było ukształtowanie nowej kary łącznej.

Określając wymiar kary łącznej pozbawienia wolności sąd miał na uwadze rozpiętość czasową między dokonanymi przestępstwami (okres 4 lat) oraz tożsamość przedmiotu ochrony w przypadku czynów skierowanych przeciwko mieniu. Częściowa jednorodność przestępstw oraz czasokres ich popełnienia to przesłanki, które uzasadniały ukształtowanie kary łącznej przy uwzględnieniu zasady asperacji w granicach zbliżonych do wymiaru najsurowszej z jednostkowych kar pozbawienia wolności. Należy zauważyć, że wymiar kary łącznej pozbawienia wolności mógł zostać określony od 3 lat (najwyższa z kar jednostkowych) do 8 lat i 8 miesięcy (suma kar jednostkowych).

Podzielając zarzut sformułowany tak przez oskarżyciela publicznego jak i obrońcę oskarżonego co naruszenia przepisu art. 85§1 k.k. i art. 86§1 i 2 k.k. odnoszący się do orzeczonej wobec R. S. kary łącznej grzywny Sąd Apelacyjny dokonał modyfikacji tej kary.

Mając na względzie fakt, iż kara ta mogła być orzeczona w wymiarze od 100 do 220 stawek dziennych i uwzględniając sytuację materialną sprawcy oraz jego warunki rodzinne Sąd odwoławczy wymierzył R. S. karę łączną grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł.

2. Nie zasługuje na uwzględnienie apelacja obrońcy K. K..

Nie można zgodzić się z zarzutem skarżącego o braku po stronie oskarżonej zamiaru doprowadzenia banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Nie powtarzając uwag odnoszących się do znaczenia tego pojęcia zawartego w normie art. 286§1 k.k. zawartych w punkcie 1 uzasadnienia niniejszego wyroku należy zwrócić uwagę na treść wyjaśnień złożonych przez K. K., a odnoszących się do jej sytuacji majątkowej w czasie zawierania umów kredytowych.

Jak sama przyznała podczas przesłuchania w dniu 11.10.2012r. jej ówczesne dochody nie pozwalały na zaciągnięcie kredytu. W pełni potwierdzają to deklaracje podatkowe wskazujące na osiągnięcie przez oskarżoną w latach 2008 – 2009 przychodu ze stosunku pracy nie przekraczającego 22.000zł. rocznie.

Ten brak zdolności kredytowej spowodował przecież konieczność posłużenia się sfałszowanymi zaświadczeniami o zatrudnieniu, w których zawyżono kwoty wynagrodzenia w sposób pozwalający na uzyskanie wnioskowanej kwoty kredytu.

K. K. miała więc świadomość, że gdyby przedstawiła bankowi rzeczywiste osiągnięte przez siebie wynagrodzenie to kredytu nie uzyskalaby lub kwota kredytu byłaby zdecydowanie niższa lub wymagałby on dodatkowego zabezpieczenia.

Przedstawienie przez oskarżoną pracownikom banku nieprawdziwych okoliczności co do posiadanej zdolności kredytowej spowodowało więc wydanie przez nich decyzji pozytywnej co do możliwości udzielenia kredytu, a w efekcie zawarcie umowy, do której by nie doszło gdyby wiedzieli oni, że dane te są fałszywe. Dokonywali oni oceny zdolności kredytowej odnoszącej się wyłącznie do osoby oskarżonej, nie zaś R. S., który przecież stroną umowy nie był.

Podnoszony przez K. K. argument, iż zaciągnięte kredyty miały być spłacane przez R. S. nie ma więc znaczenia dla oceny niekorzystności rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzoną jednostkę.

Na marginesie zgodzić się należy z uwagami wyrażonymi przez Sąd Okręgowy o stosunku oskarżonej do zaciągniętych zobowiązań. Wiedziała ona o przeznaczeniu uzyskanych kwot, które miały być wykorzystane przez R. S. do gry na giełdzie, a będąc z wykształcenia ekonomistką musiała liczyć się także z możliwością nie tylko odniesienia zysków, ale i poniesienia strat. Trzeba zauważyć, że pomimo nieprzekazania przez niego żadnych sum z tego tytułu i wpływu kolejnych miesięcy K. K. zdecydowała się na zaciągnięcie kolejnych kredytów.

W tych okolicznościach sprzeczne z zasadami logiki byłoby uznanie, iż ciągle liczyła ona na spłacanie rat kredytowych wyłącznie przez R. S..

Tym samym brak jest podstaw do podzielenia wniosku apelującego o niewyczerpaniu zachowaniami oskarżonej także znamion przestępstwa z art. 286§1 k.k. i konieczności dokonania zamiany kwalifikacji prawej przypisanych jej czynów.

Nie zasługuje też na uwzględnienie zarzut obrońcy oskarżonej K. K. naruszenia przepisu art. 60§3 k.k. wskutek niezastosowania przewidzianej tą normą instytucji.

Nie negując faktu złożenia przez oskarżoną zawiadomienia o przestępstwie, w którym K. K. poinformowała organa ścigania o popełnieniu przez R. S. szeregu przestępstw polegających na wyłudzeniu kredytów z instytucji bankowych, wskazując przy tym na okoliczności towarzyszące tym czynom należy podkreślić, że tylko spełnienie wszystkich przesłanek przewidzianych w powołanym wyżej przepisie nakłada na sąd obowiązek zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Jak zwrócił już na to uwagę Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przesłanki te w odniesieniu do osoby K. K. nie wystąpiły.

Możliwość zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o przepis art. 60§3 k.k. dotyczy bowiem sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa. Takie sformułowanie oznacza współdziałanie z co najmniej dwiema osobami w odniesieniu do konkretnego czynu zabronionego. Tymczasem, jak wynika z opisu przypisanych oskarżonej czynów dopuściła się ich ona działając wspólnie i w porozumieniu jedynie z R. S. (a więc tylko jedną osobą), który to fakt przeczy zasadności sformułowanego przez apelującego zarzutu o naruszeniu przepisu art. 60§3 k.k.

Nie można przy tym nie zauważyć, że określając wymiar kar jednostkowych za popełnione przez K. K. czyny Sąd I instancji orzekł je w granicach dolnego progu ustawowego zagrożenia, uwzględniając przyjętą kwalifikację prawną dokonanych przez oskarżoną przestępstwa, a wymiar kary łącznej pozbawienia wolności ukształtował w wysokości nieznacznie tylko przekraczającej najsurowszą ze zbiegających się kar pozbawienia wolności.

Jeżeli weźmie się przy tym pod uwagę warunkowe zawieszenie wykonania tej kary to nie można uznać, by była ona krzywdząca dla oskarżonej, nawet uwzględniając jej postawę wyrażającą się w ujawnieniu przestępczej działalności tak swojej jak i innych osób.

Nie można zapominać, że zachowanie K. K. nie sprowadzało się jedynie do podpisania 3 umów z bankiem, udzielającym kredytu, do których dokumentację przygotował R. S., lecz to oskarżona własnoręcznie podrobiła trzy zaświadczenia o zarobkach, w tym w jednym przypadku podrabiając podpis K. K..

W wyniku jej zachowania doszło do wyrządzenia szkody w mieniu w wysokości kilkuset tysięcy złotych i egzekucja tej wierzytelności jest bezskuteczna.

W tych okolicznościach odstąpienie od wymierzenia kary oskarżonej trudno byłoby uznać za społecznie akceptowalne, a tym samym sprawiedliwe gdyż takie rozstrzygnięcie nie tylko nie oddawałoby wagi popełnionych przez nią czynów, ale stanowiłoby wyraz pobłażania dla takich zachowań ze strony wymiaru sprawiedliwości.

Uwzględniając zarzuty oskarżyciela publicznego Sąd Apelacyjny uzupełnił kwalifikację prawną czynów przypisanych oskarżonej w punkcie XII i XIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku o art. 12 k.k. Czyny te obejmowały bowiem szereg zachowań rozciągniętych w czasie w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jakimi było podrobienie zaświadczenia o wysokości osiąganych zarobków i przedłożenie go wraz z wnioskiem o przyznanie kredytu pracownikom banku. Nie zmieniając ustaleń faktycznych należało uznać, że oskarżona działała w warunkach czynu ciągłego.

3. Nie jest zasadna apelacja obrońcy L. Z..

Pomijając już sprzeczność zarzutów sprowadzających się z jednej strony do wskazania niewłaściwej oceny zebranych w sprawie dowodów i dokonania błędnych ustaleń faktycznych przy jednoczesnym podniesieniu obrazy prawa materialnego należy zauważyć, że w istocie uzasadnienie środka zaskarżenia skupia się na nietrafnej ocenie materiału dowodowego i w efekcie wysnucia na jej podstawie błędnych wniosków odnoszących się do zamiaru oskarżonej.

Należy podkreślić, że bez znaczenia dla wniosków wypływających z analizy wyjaśnień złożonych przez I. Z. pozostają podnoszone okoliczności dotyczące jej stany zdrowia psychicznego.

W istocie bowiem w zakresie istotnym dla oceny zasadności przypisanych I.Z. czynów bez znaczenia pozostaje złożony przez nią w dniu 7.10.2013r. wniosek o dobrowolne poddanie się karze.

Okoliczności dotyczące zawarcia kolejnych umów kredytowych oskarżona potwierdziła w swoich kolejnych wyjaśnieniach.

Nie negując faktu, iż I.Z. nie dołączyła do wniosków kredytowych zaświadczeń o zatrudnieniu zawierających nieprawdziwe dane o wysokości osiąganych dochodów należy zauważyć, że jednocześnie stwierdziła ona, że nie posiadała wówczas zdolności kredytowej (wyjaśnienia z dnia 28.04.2015r.).

Oskarżona była więc świadoma, że nie jest sama w stanie spłacić zaciągniętych zobowiązań. Okoliczność ta pozawala przypisać I.Z. popełnienie czynu określonego w art. 286§1 k.k.

W chwili zawierania poszczególnych umów oskarżona z tytułu zatrudnienia nie osiągała żadnych dochodów, gdyż była osoba niepracującą. Nie sposób przyjąć by nie była ona świadoma konieczności podjęcia przez pracowników banku czynności związanych z weryfikacją wiarygodności finansowej osób składających wnioski o przyznanie kredytu. Przyjęcie założenia, że instytucja udzielająca kredytów czyni to bez sprawdzenia zdolności kredytowej osoby ubiegającej się o takie świadczenie byłoby nielogiczne (zasadą takiego rozporządzenia jest przecież chęć osiągnięcia zysku przy zminimalizowaniu własnych strat) i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego byłoby ustalenie,

że oskarżona o takich działaniach nie wiedziała (prezentuje ona wszak poziom wykształcenia i doświadczenia zdecydowanie wyższy niż przeciętny – wykształcenie prawnicze oraz odbyty staż pracy).

Niezależnie od faktu czy I.Z. była świadoma faktu sfalszowania przez R. S. zaświadczeń o zatrudnieniu to wiedząc, że nie ma zdolności kredytowej wprowadziła pracowników banku odpowiedzialnych za decyzję dotyczącą złożonych wniosków w błąd. Wiedząc bowiem o tym, iż nie osiąga ona żadnych dochodów zaopiniowali by złożone wnioski negatywnie.

Na marginesie należy zauważyć, że oskarżona przyznała, iż jednej z wniosków o przyznanie kredytu wypełniła osobiście, a skoro tak to winna zauważyć, że jednym z załączników jest zaświadczenie o zarobkach.

Nie negując faktu, iż poszczególne kredyty oskarżona zaciągnęła na prośbę R. S. i że to on rozdysponował uzyskanymi z nich środkami podkreślić trzeba, że swym zachowaniem zrealizowała ona znamiona przypisanych jej czynów, niezależnie od odpowiedzialności współoskarżonego.

Bez znaczenia dla takiego ustalenia jest podnoszony przez skarżącego fakt posiadania przez I. Z. oszczędności, które umożliwiłyby jej częściową spłatę zaciągniętych zobowiązań. Pomijając już fakt, że, jak wynika z jej wyjaśnień i te oszczędności przekazała ona R. S., to nie mogły być one uwzględnione przez pracowników banku przy ocenie zdolności kredytowej oskarżonej, gdyż okoliczność ta nie była im znana.

Nie jest też istotną okolicznością dla przypisanej oskarżonej odpowiedzialności karnej nieodniesienie przez nią żadnej korzyści majątkowej, gdyż mając na uwadze treść art. 115§4 k.k. korzyść taką niewątpliwie odniósł R. S., a uzyskanie kredytu dla niego objęte było zamiarem działań podjętych przez oskarżoną.

Brak jest również podstaw do kwestionowania wysokości orzeczonych wobec oskarżonej kar, czy to kar jednostkowych czy też kary łącznej.

Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku wskazał na okoliczności zarówno obciążające jak i łagodzące, które wziął pod uwagę przy określaniu rodzaju i wysokości kary zasadniczej oraz kary łącznej jak i przesłanki, którymi kierował się warunkowo zawieszając wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Uwzględniając wysokość szkody wyrządzonej w efekcie czynów przestępnych popełnionych przez I. Z. nie sposób uznać wymierzonej wobec niej kary za niesprawiedliwą.

4. W pełni zasadna jest apelacja oskarżyciela publicznego.

W sposób oczywisty doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego, a to przepisu art. 85 k.k. i art. 86§ 1 k.k. poprzez wymierzeniu oskarżonemu R. S. (1) kary łącznej grzywny za grzywny jednostkowe podlegające łączeniu opisane w punktach od I do IV sentencji wyroku w wysokości 300 stawek dziennych grzywny w sytuacji gdy suma stawek dziennych grzywien wymierzonych oskarżonemu za poszczególne czyny opisane w punktach od I do IV części rozstrzygającej wyroku wynosiła 220, co w konsekwencji skutkowało zasądzeniem kary łącznej grzywny w liczbie stawek dziennych powyżej górnej granicy przewidzianej przez przepisy ustawy – kodeks karny.

Uwzględnienie tego uchybienia wymagało dokonania modyfikacji tej kary.

Mając na względzie fakt, iż mogła ona być orzeczona w wymiarze od 100 do 220 stawek dziennych i uwzględniając sytuację materialną sprawy oraz jego warunki rodzinne Sąd odwoławczy wymierzył R. S. karę łączną grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł.

Trafny był także zarzut obrazy przepisu prawa materialnego, tj. art. 12 kk, poprzez jego niezastosowanie i pominięcie go we wskazaniu kwalifikacji prawnej czynów przypisanych I.Z. oraz K. K. gdy okoliczności sprawy i poczynione ustalenia faktyczne odnośnie zachowania sprawcy wskazywały na działanie w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru.

Sąd Apelacyjny uzupełnił kwalifikację prawną czynów przypisanych oskarżonym w punkcie X, XII i XIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku o przepis art. 12 k.k. Czyny te obejmowały bowiem szereg zachowań rozciągniętych w czasie w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jakimi było podrobienie zaświadczenia o wysokości osiągniętych zarobków i przedłożenie go wraz z wnioskiem o przyznanie kredytu pracownikom banku. Nie zmieniając ustaleń faktycznych należało uznać, że oskarżone działały w warunkach czynu ciągłego.

Odmierna sytuacja ma natomiast miejsce w odniesieniu do oskarżonego K. S. (1) i przyjętej kwalifikacji prawnej przypisanego mu w punkcie XVI części dyspozytywnej wyroku czynu. Pomimo, że działanie w warunkach czynu ciągłego nie zostało mu zarzucone i nie wynika również z opisu dokonanego przezeń przestępstwa kwalifikacja ta zawiera przepis art. 12 k.k. Podzielając zasadność zarzutu oskarżyciela publicznego należało dokonać w tym zakresie stosownej modyfikacji.

O kosztach nie opłaconej obrony z urzędu udzielonej i.Z. orzeczono na podstawie §2 i §17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

O kosztach poniesionych przez oskarżonych na rzecz oskarżycieli posiłkowych orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i §11 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Mając na uwadze sytuację materialną I.Z. i K. K. wskazującą, że uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla nich zbyt uciążliwe o kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 17 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych.

O kosztach postępowania odwoławczego wobec R. S. orzeczono na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 636§1 k.p.k. oraz art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych.

SSO(del.do SA) Robert Zdych SSA Cezariusz Baćkowski SSA Grzegorz Kapera